



ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!



"Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΔΕΥΤΕΡΑ 10 ΙΟΥΝΗ 1996 ΑΡ. ΦΥΛ. 258 ΔΡΧ. 150

Διαβάστε στις εσωτερικές σελίδες **ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ: Ο ΙΣΤΟΝ "ΑΡΙΣΤΕΡΟ" ΚΑΙ ΣΤΟ ΔΕΞΙΟ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΜΟ**

Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ ΤΟ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ "ΤΡΙΤΗΣ ΛΥΣΗΣ" ΠΗΓΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΝΩΜΑΛΙΑΣ

Μπαίνουμε στην τελευταία φάση της διαδικασίας προετοιμασίας του Συνεδρίου του ΠΑΣΟΚ, στη διάρκεια της οποίας εκλέγονται οι σύνεδροι από τις οργανώσεις βάσης. Η ανέλπιστα επιμονή του Σημίτη να διεκδικήσει την αντιπροεδρία έχει αιφνιδιάσει τη βρώμικη βαθιά εξουσία του ΠΑΣΟΚ, δηλαδή τη "ρώσικη" φράζια Λαλιώτη-Σκανδαλίδη-Γ. Πα-

πανδρέου-Αυγερινού. Η στιγμή είναι ιδιαίτερα κρίσιμη, γιατί ο μεγάλος αρχηγός είναι πρακτικά ανύπαρκτος. Έτσι η φράζια έχει βάλει μπροστά την οικοδόμηση του πλατιού μετώπου ενάντια στην εκλογή αντιπροέδρου. Η πρώτη της απόπειρα να περάσει αυτό το σχέδιο απέτυχε, όταν στην ΚΕ Τσοχατζόπουλος και Σημίτης ψήφισαν από κοινού υπέρ της εκλο-

γής αντιπροέδρου και χτύπησαν την "τρίτη λύση".

Η μη εκλογή αντιπροέδρου θα σημάδνει την ισχυροποίηση της βρώμικης φράζιας, γιατί αυτή αυτόματα, με το δήθεν ενδιάμεσο ρόλο της, θα πετύχει να εκλέξει δικό της γραμματέα της Κ. Επιτροπής, ο οποίος αντικειμενικά θα γίνει ο νέος αντιπρόεδρος.

Έτσι η πίεση για μια τρίτη λύ-

ση δυναμώνει μέρα με τη μέρα, ιδιαίτερα όσο οι "ρώσοι" διακρίνουν τον κίνδυνο να εκλεγεί ο Σημίτης στην αντιπροεδρία, πράγμα που θα σήμαινε γι' αυτούς υποχρέωση διάσπασης, αφού ένας ευρωπαίος δεν επιτρέπεται ποτέ να γίνει αληθινός ηγέτης του ΠΑΣΟΚ.

Στο μέτωπο της "τρίτης λύσης" η φράζια έχει καταφέρει προς το

παρόν να συσπειρώσει τους "λοχαγούς" του Καστανίδη, που είναι έτσι κι αλλιώς βαθιά διαβρωμένοι από τους λαλιωτικούς (π.χ. Ρέππας), τον Κακλαμάνη και πρόσφατα τον Αρσένη.

Ο Αρσένης, αφού αρχικά δέχτηκε την επίθεση Λαλιώτη-Σημίτη, έχει μετατραπεί πρόσφατα στο

συνέχεια στη σελ. 2

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΤΑΧΤΙΚΗ ΤΩΝ ΑΝΑΒΟΛΩΝ ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ

Στις 17 Ιούνη, ημέρα Δευτέρα, εκδικάζεται στο Δ' Τριμελές Εφετείο Αθηνών η έφεση της ΟΑΚΚΕ για την αφίσα του Μακεδονικού. Υπενθυμίζουμε στους αναγνώστες μας ότι το Γενάρη του 1992 6 μέλη της οργάνωσης καταδικάστηκαν πρωτόδικα σε ποινές φυλάκισης 6,5 μηνών το καθένα.

Οι σύντροφοι της ΟΑΚΚΕ είχαν συλληφθεί τότε από την αστυνομία στη διάρκεια αριστοκόλ-

λησης της οργάνωσης, είχαν κρατηθεί κάτω από απαράδεχτες συνθήκες στην κεντρική Ασφάλεια Αθηνών και είχαν οδηγηθεί στο Αυτόφορο Τριμελές Πλημμελειοδικείο, όπου καταδικάστηκαν με τα αδικήματα της περιύβρισης Αρχής, της απόπειρας διέγερσης των πολιτών σε αμοιβαία διχόνοια και της παράνομης αριστοκόλλησης. Σήμερα δεν υπάρχει η κατηγορία της περιύβρισης αρχής.

Η ΟΑΚΚΕ είχε σηκώσει τότε ε-

πάνω της ένα τεράστιο βάρος. Ήταν η εποχή που το ρωσόδουλο μπλοκ είχε αφήσει ελεύθερα τα ματρώσκουλα του σοβινισμού να δείχνουν τα δόντια τους στη Δημοκρατία της Μακεδονίας, για να εμποδίσουν μια ευρωπαϊκή αναγνώριση αυτής της χώρας και να τη σύρουν στο "ορθόδοξο" άρμα της ρώσικης υπερδύναμης.

Η ΟΑΚΚΕ ήταν η μοναδική οργάνωση που έκφρασε με την πιο μεγάλη αποφασιστικότητα το διεθني-

σμό του ελληνικού προλεταριάτου τόσο με την πολιτική καμπάνια, που πήρε τη μορφή της μαζικής αριστοκόλλησης στο κέντρο της Αθήνας αφίσας με το σύνθημα "Όχι στο σοβινισμό - Να αναγνωριστεί η σλαβική Μακεδονία", όσο και με τη στάση της στη διάρκεια της δίκης.

Σ' αυτή τη δίκη με τη συμπαράσταση δημοκρατών δικηγόρων και μαρτύρων η ΟΑΚΚΕ αντιστάθηκε πολιτικά σε ένα πρωτοφανές σοβινιστικό παραλήρημα που εκφράστη-

κε εναντίον της από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, αλλά και προσπάθειες ανοιχτής βίας από φασιστικές συμμορίες μέσα στα δικαστήρια.

Η Οργάνωση υπεράσπισε με την πιο μεγάλη αποφασιστικότητα την ανεξάρτητη κρατική και εθνική υπόσταση της Δημ. της Μακεδονίας, δίνοντας ένα αποφασιστικό χτύπημα στο σοβινισμό

συνέχεια στη σελ. 2

Η ΑΘΩΩΣΗ ΒΡΑΚΑ ΠΡΑΞΗ ΠΟΛΕΜΟΥ

Με 4 ψήφους υπέρ και 1 κατά το Διαρκές Στρατοδικείο Αεροπορίας αθώωσε το Σμήναρχο Βρακά. Ο Βρακάς είχε πετάξει στις 21 Αυγούστου 1994 πάνω από τη Νότια Αλβανία, που οι σοβινιστές έχουν βαφτίσει "Βόρειο Ήπειρο", με ψεκαστικό αεροπλάνο τύπου "Γκρούμαν" ρίχνοντας προκηρύξεις πάνω στις οποίες ήταν τυπωμένη η ελληνική σημαία και ήταν γραμμένο στα ελληνικά "Μπέρσα και Μέξι θα φύγετε πριν φέξει". Ήταν την ίδια ακριβώς περίοδο που δικάζονταν τα 5 στελέχη της Ομόνοιας,

Έτσι ο ελληνικός στρατός υιοθέτησε αυτή την καθαρά πολεμική επέμβαση και της έδωσε το επίσημο χρίσμα μιας στρατιωτικής επιχειρήσεως ρουτίνας. Η αθώωση αυτή είναι μία φασιστική πράξη πίεσης στην Αλβανία για την ένταξή της στο "ορθόδοξο τόξο".

Πρόκειται για άλλη μία πρόκληση που έρχεται αμέσως μετά την αθώωση των σοβινοφασιστών της ΜΑΒΗ και κινείται ακόμα πιο ορμητικά προς την ίδια κατεύθυνση

συνέχεια στη σελ. 3

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥ ΑΥΛΩΝΑ!

Το αντιλαλιωτικό μέτωπο των κατοίκων της Αττικής συνέχισε με ένταση τον αγώνα ενάντια στις χωματερές που θέλει να κάνει ο Λαλιώτης, με κέντρο τον Αυλώνα και την Κερατέα. Αυτός ο αγώνας έχει την ιδιομορφία, όπως είχαμε αναλύσει και σε προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής, αν και έχει δικό στα αιτήματά του, να χρησιμοποιεί τις καταδικασμένες από το λαό μεθόδους των αποκλεισμών των δρόμων και της κατάληψης κτιρίων. Υπάρχει όμως εδώ μια

διαφοροποίηση: Ότι, στην Αυλώνα, αυτές έχουν σαν κύριο περιεχόμενο τους τη διαμαρτυρία και όχι την ομηρία του λαού και το οικονομικό σαμποτάζ. Απόδειξη ότι όλο και πιο συχνά χρησιμοποιούν σωστές μορφές όπως αυτή να πιάνουν τα δρόμια και να περνάει τζάμπα ο κόσμος. Η πιο προοδευτική θέση αυτού του μετώπου είναι η υποστήριξη της μεθόδου της καύσης των απορριμμάτων, που υποστηρίζεται με σταθερότητα από το δήμαρχο Κερατέας και πρόεδρο της ΤΕΔΚΝΑ

Αντωνίου, από το Νομάρχη Ανατολικής Αττικής Φράγκο, από τους δημάρχους του Ασπρόπυργου, της Φυλής και της Νέας Μάκρης, καθώς και από τον πρόεδρο του ΤΕΕ Λιάσκα, λύση που ο Λαλιώτης δε δέχεται καν να συζητήσει.

Η καύση των απορριμμάτων είναι σύμφωνη και με τις κατευθύνσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που σύμφωνα με οδηγίες που έχει εκδώσει απαγορεύει την ύπαρξη χωματερών στα ευρωπαϊκά κράτη

συνέχεια στη σελ. 4

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΑΝΑΒΟΛΕΣ - ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΔΙΚΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

και στο ρωσόδουλο μπλοκ που τον καθοδηγούσε.

Στη συνέχεια βρισκόμαστε μπροστά στην εκδίκαση της έφεσης. Η αντίδραση τώρα ξεκινάει την τακτική του εκφυλισμού της δίκης μέσα από συνεχείς αναβολές.

Η εκδίκαση της έφεσης ορίζεται για πρώτη φορά στις 6 Νοέμβρη του 1995, αναβάλλεται για τις 24 Απρίλη του 1996 και αναβάλλεται ξανά για τις 17 Ιούνη του 1996.

Ο πολιτικός στόχος αυτής της τακτικής είναι προφανής.

Η άρχουσα τάξη δεν μπορεί να καταδικάσει στη σημερινή περίοδο ανοιχτά και με τυμπανοκρουσίες την ΟΑΚΚΕ, ακριβώς γιατί κάτι τέτοιο θα ύψωνε ένα πολιτικό τείχος με τη Δημοκρατία της Μακεδονίας, ακριβώς αντίστροφα από την πολιτική διαδικασία που οι ρωσόδουλες δυνάμεις έχουν ξεκινήσει για τον προσεταιρισμό αυτής της χώρας. Δεν μπορεί όμως ταυτόχρονα να αθωώσει στην ουσία την πολιτική της ΟΑΚΚΕ, γιατί κάτι τέτοιο θα ξεγύμνωνε και θα ταπεινώνει τον εθνικισμό.

Γιατί η πολιτική της ΟΑΚΚΕ - και αυτήν θα υποστηρίξει για άλλη μια φορά στα δικαστήρια - δεν είναι μια δήθεν ενδιάμεση γραμμή τύπου ΣΥΝ ή ψευτοΚΚΕ. Η ΟΑΚΚΕ εκφράζει την πιο συνεπή γραμμή στο ζήτημα του μακεδόνικου κρατικού ονόματος, αλλά και στο ζήτημα της ύπαρξης μακεδόνικου έθνους.

Μια τέτοια γραμμή δεν μπορεί να "αθωωθεί", τουλάχιστον θορυβωδώς, από την ελληνική αντίδραση. Αυτή λοιπόν την αντίφαση λύνει δικαστικά, μέσα από τον εκφυλισμό που φέρνουν οι συνεχείς αναβολές.

Η Οργάνωση αντιστάθηκε και πάλεψε αυτό τον εκφυλισμό των αναβολών, προσπαθώντας με πολιτικές καμπάνιες να βγάλει στην επιφάνεια το ζήτημα της δίκης.

Σ' αυτή την πάλη πρόσχημα για την αντίδραση και εμπόδιο για μας, όπως έχουμε ξαναγράψει, αποτέλεσε η στάση ενός από τους "6", πρώην μέλους της νεολαίας, του Σ. Γκιουλάκη. Στην πρώτη εκδίκαση της έφεσης το Νοέμβρη του 1995 ο Σ. Γκιουλάκης δεν εμφανίστηκε στο δικαστήριο με τη δικαιολογία ότι ταξίδευε ναυτικός.

Η Οργάνωση, παρ' όλο που δεν είχε την κύρια ευθύνη γι' αυτή την απουσία, κάλυψε δικαστικά τον Γκιουλάκη και ζήτησε η ίδια την αναβολή.

Στη δεύτερη εκδίκαση της έφεσης τον Απρίλη του 1996 η οργάνωση ενημέρωσε τον Γκιουλάκη για τη ζημιά που προκαλούσε η απουσία του και τον κάλεσε να παρευρίσκεται οπωσδήποτε στη δίκη.

Ο Γκιουλάκης απάντησε ότι δε θα επιστρέψει στην Ελλάδα για να δικαστεί, αλλά μας διαβεβαίωσε ότι θα εξαγόραζε πριν τη δίκη την πρωτόδικη ποινή και ότι με κάθε τρόπο δε θα ζητούσε την αναβολή της δίκης.

Όμως στο ξεκίνημα της δίκης κάποια δικηγόρος που δηλώνει ότι ο Γκιουλάκης είναι πελάτης της και συγγενείς του ζητούν ξαφνικά την αναβολή και δίνουν για μια ακόμα φορά το πρόσχημα για την αναβολή. Η οργάνωση δεν μπορεί να ανυπακούσει άλλο αυτή την τακτική με το πρόσχημα Γκιουλάκη.

Σε τηλεφωνική επαφή που έκανε με τον ίδιο στο εξωτερικό, μετά από πολλές προσπάθειες, απαιτήσε να ξεκαθαρίσει τη στάση του. Ο ίδιος απάντησε πως δεν μπορεί να έρθει και πάλι στη δίκη ούτε να στείλει πληρεξούσιο σε δικηγόρο. Είπε ότι δε θέλει την αναβολή της δίκης και πως την προηγούμενη φο-

ρά όλο το ζήτημα το δημιούργησαν οι συγγενείς του εν αγνοία του. Η οργάνωση απαιτήσε σαν ένα ελάχιστο δείγμα κάποιας στοιχειώδους εμπιστοσύνης σ' αυτά που είπε να μας στείλει ένα τηλεγράφημα στο οποίο να δηλώνει τη θέλησή του για την πραγματοποίηση της δίκης. Μέχρι τη στιγμή που γράφεται αυτό το άρθρο τέτοιο τηλεγράφημα δεν έχει έρθει στα χέρια μας.

Σε περίπτωση που δεν έρθει μέχρι τη δίκη, είμαστε υποχρεωμένοι να καταγγείλουμε ανοιχτά το Σ. Γκιουλάκη για συμπαιγνία στην τακτική των αναβολών.

Παράλληλα η οργάνωση κατέθεσε αίτημα προς τον Εισαγγελέα Εφετών - την οποία δημοσιεύουμε - απαιτώντας την πραγματοποίηση της δίκης.

Δεν είμαστε διατεθειμένοι να οδηγηθούμε στον εκφυλισμό ή στην παραγραφή με νομικά προσχήματα.

Γιατί θέλουμε η δίκη αυτή να γίνει ακόμα ένα βήμα πάλης της δημοκρατίας και της ειρήνης απέναντι στις ρωσόδουλες δυνάμεις του φασισμού και του πολέμου. Γιατί θέλουμε να γίνει βήμα καταγγελίας ενάντια στο σοβινισμό της αστικής τάξης, που χρησιμοποιείται σήμερα τόσο ενάντια στη Δημοκρατία της Μακεδονίας όσο και ενάντια στην Τουρκία από τις αντιευρωπαϊκές δυνάμεις του ρωσόδουλου μεσαίωνα.

Γιατί θέλουμε και μέσα από αυτή τη δίκη να εκφράσουμε για μια ακόμη φορά το διεθνισμό του ελληνικού προλεταριάτου υπερασπιζόμενα μέχρι το τέλος την ανεξάρτητη κρατική και εθνική υπόσταση του μακεδόνικου κράτους.

Μια νέα πολιτική καμπάνια θα ξεδιπλωθεί από την οργάνωση αυτές τις μέρες με κέντρο της τη νέα εκδίκαση της έφεσης.

Και για μια ακόμα φορά θα καλέσουμε τους δικηγόρους και τους μάρτυρες να αντισταθούμε μαζί

στον εκφυλισμό που επιχειρεί η αντίδραση κάνοντας τη δίκη έτσι όπως απαιτεί το πολιτικό της περιεχόμενο.

Καλούμε όλους τους φίλους της Οργάνωσης, όλους τους δημοκράτες που αγωνιούν για την πορεία του τόπου να έρθουν τη Δευτέρα στις 17 Ιούνη στο Εφετείο της Αθήνας για να γίνει η δίκη βήμα καταγγελίας της υποτέλειας, του σοβινισμού και της αντίδρασης.

Καλούμε τους αναγνώστες της Ν.Α. και όλους τους φίλους της οργάνωσης να μας ενισχύσουν οικονομικά για να αντεπεξέλθουμε στα αυξημένα καθήκοντα αυτής της μάχης, αλλά και για να είμαστε έτοιμοι σε περίπτωση που ένα σοβινιστικό δικαστήριο θελήσει να επιβεβαιώσει ολόκληρη ή μέρος της πρωτόδικης ποινής.

Στείλτε τις επιταγές σας στη διεύθυνση των γραφείων:

Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35, Τ.Κ. 10432, Αθήνα

Η ΑΙΤΗΣΗ ΠΟΥ ΚΑΤΕΘΕΣΕ
Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΟΝ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
ΕΦΕΤΩΝ

Στις 17.6.1996 εκδικάζονται στο ακροατήριο του Δ' Τριμελούς Εφετείου Αθηνών οι εφέσεις μας κατά της υπ' αριθμ. 7731α/1992 απόφασης του Αυτόφωρου Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, με την οποία καταδικαστήκαμε σε συνολική ποινή φυλάκισης έξι μηνών και δεκαπέντε ημερών για τα αδικήματα της περιύβρισης αρχής (181 ΠΚ), απόπειρας διέγερσης των πολιτών σε διχόνοια (ΠΚ 192) και παράνομης αφισκοκόλλησης (ν. 1419/1984).

Η πράξη μας που επέσυρε τις παραπάνω κατηγορίες ήταν ότι τον Ιανουάριο 1992 κυκλοφορήσαμε την αφίσα της ΟΑΚΚΕ με τίτλο "Να αναγνωριστεί η Σλαβική Μακεδονία". Θεωρούμε ότι η δίωξή μας εί-

χε άμεση σχέση με το περιεχόμενο της αφίσας.

Η δίκη στο Εφετείο έχει ήδη αναβληθεί δύο φορές, στις 6/11/1995 και στις 24/4/1996, από λόγους ανεξάρτητους της θέλησής μας, ύστερα από σχετικά αιτήματα του επίσης κατηγορούμενου Στέργιου Γκιουλάκη.

Δεν αισθανόμαστε ένοχοι, αλλά αντίθετα δικαιωμένοι επειδή "τολμήσαμε" να διατυπώσουμε μια πολιτική άποψη διαφορετική από την τότε κρατούσα.

Δεν αποζητάμε την οποιαδήποτε παρέλκυση, αναβολή ή χρονοτριβή της δίκης. Απόδειξη μάλιστα της θέλησής μας αυτής αποτελεί το γεγονός ότι κατά τη δεύτερη από τις παραπάνω δικάσιμους υποβάλαμε το αίτημα να διαχωριστεί η δίκη μας από εκείνη του Στ. Γκιουλάκη και να γίνει αμέσως, αίτημα όμως που δεν έγινε δεκτό από το Δικαστήριο. Η διαιώνιση της ποινικής μας δίωξης μας καθιστά άδικα έκθετους τόσο εμάς όσο και τις πολιτικές μας απόψεις. Η σκιά της υποδικίας πρέπει επιτέλους να εκλείψει. Θέλουμε να εξασφαλιστεί η διεξαγωγή της δίκης στις 17.6.1996, ώστε να λάμψει η αλήθεια και να αποδειχτεί η αθωότητά μας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Επιφυλασσομένοι να υποβάλουμε εκ νέου αίτημα διαχωρισμού της δίκης μας εάν απαιτηθεί.

ΖΗΤΑΜΕ

Να ορισθεί σε μικρό αριθμό πινακίου η δίκη μας στο Δ' Τριμελές Εφετείο Αθηνών στις 17.6.1996, προκειμένου να αποφευχθεί ο κίνδυνος αναβολής της λόγω ωραρίου.

Αθήνα, 29 Μαΐου 1996

Νέα προβοκάτσια στη Ζώνη

Νέα προβοκάτσια ενάντια στην επισκευαστική ζώνη του Περάματος επιχείρησαν στις 30 του Μάη οι σοσιαλφασίστες του ψευτοΚΚΕ. Τα ΔΣ των σωματείων της Ζώνης που ελέγχουν, μαζί με το δήμαρχο τους στο Πέραμα Πατσιλινάκο, είχαν ανακοινώσει πως τη μέρα αυτή θα έκλειναν με λάντζες (μικρά πλοία που μεταφέρουν προσωπικό και υλικά στα καράβια) την είσοδο του εμπορικού λιμανιού στον Πειραιά.

Το πρόσχημα γι' αυτό ήταν και πάλι "ο αγώνας ενάντια στην ανεργία" στο Πέραμα.

Και πάλι όμως δεν υπήρχε κανένα αίτημα ενάντια στην ανεργία, και η μορφή του "αγώνα" δεν έκανε τίποτα άλλο πέρα από το να προβοκάρει την επισκευαστική ζώνη στον εφοπλισμό, με στόχο -όπως είχαμε αναλύσει στο προηγούμενο φύλλο- το οικονομικό χτύπημα της Ζώνης.

Οι εργάτες της Ζώνης δε συμμετείχαν σ' αυτή τη νέα προβοκάτσια. Οι σοσιαλφασίστες μάζεψαν γύρω στα 300 άτομα. Ανάμεσά τους υπήρχαν αρκετοί οικοδόμοι, ναυτεργάτες και κομματικά τους μέλη. Και αυτό παρά τους

εκβιασμούς που έκαναν στους εργάτες λέγοντας πως θα πάρουν παρουσίες στις λάντζες και όσοι λείπουν δε θα ξαναπιάσουν δουλειά στο σωματείο.

Η Επιτροπή Αγώνα με την προκήρυξη που δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο φύλλο της Ν.Α. ξεκινούσε το ρόλο αυτών των "κινητοποιήσεων" και βάθυνε την πολιτική ζύμωση πάνω στις προβοκάτσες του σοσιαλφασισμού.

Η αποχή των εργατών, η ζύμωση της Επιτροπής Αγώνα, αλλά και η αποφασιστική στάση του υπουργού Σφυρίου, που κατάγγειλε την "κινητοποίηση" για πολιτικές σκοπιμότητες, εμπόδισε το σοσιαλφασισμό να ολοκληρώσει την προβοκάτσια του. Οι λάντζες, μετά από μια "βόλτα" Πέραμα-Πειραιά, κατέβασαν τους "διαδηλωτές" στην προκουμαία χωρίς να κλείσουν ούτε για ένα λεπτό την είσοδο του λιμανιού.

Όμως η ζημιά είχε γίνει, στο βαθμό που η βόλτα αυτή με τις λάντζες πήρε μια σημαντική δημοσιότητα στα σπουδαίους αγώνες από τις τηλεοράσεις και τις εφημερίδες, ιδιαίτερα από την τηλεόραση του SKY.

συνέχεια από τη σελ. 1

χειρότερο σκυλί της ρώσικης φράξιας, έχει γίνει οπαδός του μετώπου με τη Ρωσία ενάντια στην Τουρκία και μαζεύει γύρω του όλο το σοβινισμό, που τον ντοπάρει στη γραμμή του. Ο Αρσένης, προφανώς σε συνεννόηση με το Λαλιώτη, πρότεινε την "τρίτη λύση" με τη μορφή συλλογικής ηγεσίας από τους Σημίτη-Αρσένη-Τσοχατζόπουλο-Κακλαμάνη-Χαραλαμπίδου-Λαλιώτη-Σκανδαλίδη (Το Βήμα, 9/6). Αυτό το "συλλογικό" όργανο διαθέτει τέσσερις φιλορόσους (μαζί με τον επίσης πρόσφατα προσχωρήσαντα Κακλαμάνη) σε σύνολο εφτά.

Όμως η "τρίτη λύση" δε μένει σκέτα στο καθαρά οργανωτικό επίπεδο, ούτε μπορεί να νικήσει στο συνέδριο δίχως μια πλατιά συσπειρωτική γραμμή. Αυτή τη γραμμή ρίχνει το φασιστικό μανιφέστο των 21 βουλευτών που δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες, ανάμεσα στους οποίους είναι και εθνικιστές του παλιού κέντρου, τύπου Παπασπύρου, που ξέπεσαν στον εθνικοφασισμό. Το μανιφέστο αυτό βάζει για πρώτη φορά επίσημα και σε μεγάλη κλίμακα στην Ελλάδα τη γραμμή "διεκδικούμε τα πάντα από την Τουρκία"

Η "ΤΡΙΤΗ ΛΥΣΗ"

α". Αυτό σημαίνει μεγαλοϊδεάτικου τύπου εδαφικές διεκδικήσεις. Σημαίνει "να πάρουμε την Πόλη". Και αυτό σερβίρεται με το υποκριτικό κερασάκι της κοινωνικής πολιτικής και της ανάπτυξης, την ώρα που καλεί σε υπέρογκη αύξηση των στρατιωτικών δαπανών.

Ότι αυτό το μανιφέστο είναι στην ουσία του λαλιωτικής έμπνευσης αποδεικνύεται από το ότι την ίδια ακριβώς δήθεν πατριωτική, σοσιαλιστική, αντισημιτική γραμμή βγάζει και το κείμενο της νεολαίας ΠΑΣΟΚ Αθήνας, που επηρεάζεται από το Λαλιώτη, το οποίο δημοσιεύτηκε στο Βήμα της 9ης Ιούνη υπέρ της "τρίτης λύσης".

Να λοιπόν πόσο βρώμικο είναι από κάθε άποψη το περιεχόμενο της "τρίτης λύσης": Επίθεση, πόλεμος, φασισμός, οικονομικό σαμποτάζ. Όσο για το ρόλο της "τρίτης λύσης" μέσα στο ΠΑΣΟΚ, σημαίνει την κυριαρχία ό,τι χειρότερο έχει αυτό το κόμμα μέσα από την ίντριγκα, τη διάλυση και τη διάσπαση. Είναι πραγματικά ασύλληπτος θράσους η εμφάνιση της "τρίτης λύσης" σαν λύση ενόητας, την ώρα που καταργεί όλες τις προηγούμενες προσυνεδριακές αποφάσεις ενόρκιας αποδοχής για εκλογή αντιπροέδρου, αρνεί-

ται μια δημοκρατική εκλογική διαδικασία ηγέτη και θέλει να διατηρήσει σαν τέτοιον ένα μισοπεθαμένο Παπανδρέου. Θεωρούμε πολύ πιθανό αυτόν το μισοπεθαμένο να βάλει μπροστά η φράξια για να πει "όχι στο Σημίτη", αν πλησιάζει ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Έτσι κι αλλιώς οι μέρες γεννάνε ανωμαλία. Το ότι ο Α. Παπανδρέου, υποτιθέμενος αρχηγός αυτού του κόμματος, αρνείται να δει τον πρωθυπουργό εδώ και μήνες είναι η πιο ακραία έκφραση αυτής της ανωμαλίας.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

ΑΛΒΑΝΙΑ: ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΩΝ

Η «αριστερή» κριτική στη χώρα μας για τις αλβανικές εκλογές της 26ης Μάη συγκεντρώνεται σε μια κραυγή: «Χούντα των ΗΠΑ και Ε-ΟΚ στην Αλβανία». Όταν αυτοί οι «φίλοι του λαού» μιλάνε για τη δημοκρατία εννοούν το δικαίωμα της συμμορίας των βασιανιστών του αλβανικού λαού, των παλιανθρώπων της φοβερής μυστικής αστυνομίας Σιγκουρίμι και των σοσιαλφασιστών που αποτελούν το Σοσιαλιστικό κόμμα να μιλάνε ελεύθερα, να διατηρούν νόμιμο πολιτικό κόμμα, ώστε μέσα από «δικαίες και ελεύθερες εκλογές» να ξανακάτσουν στο σβέρκο του αλβανικού λαού. Πρόκειται για την πιο συνεπή υπεράσπιση του χειρότερου σκοταδισμού και την ανατροπή της αστικής δημοκρατίας από τα δεξιά.

Το «σοσιαλιστικό» καθεστώς του Εμβέρ Χότζα και αργότερα του Ραμίζ Αλία έχει αποδειχμένα καταδικαστεί στη συνείδηση της συντριπτικής πλειοψηφίας του αλβανικού λαού σαν ένας φασισμός χιτλερικού τύπου. Όταν αυτό κατέρρευσε το 1990, ολόκληρος ο κόσμος έμεινε έκπληκτος μπροστά στη φυγή χιλιάδων ανθρώπων κρεμασμένων από τα πλοία που αναζητούσαν την ελπίδα στις δυτικές χώρες (π.χ. Ιταλία) με την ίδια ορμή που διαβαίνουν την πόρτα της ελευθερίας όσοι κατόρθωσαν να μείνουν ζωντανοί από ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Η κατάρρευση του χοτζικού σοσιαλφασισμού, που σήκωνε τη σημαία του συνεπού μαρξισμού-λενινισμού, ήταν αποτέλεσμα της απόφασης του σοσιαλμπεριαλιστή να «παρατήσει» τη μονότονη φορεσιά του επαναστατικού μαρξισμού, που του στερούσε πολύτιμες πολιτικές συμμαχίες με την παγκόσμια αντίδραση ενάντια στη Δύση.

Η αστική τάξη της Αλβανίας με επικεφαλής το Μπερίσα και το Δημοκρατικό κόμμα, παρ' όλο που εφάρμοσε, πρόσφατα, ένα νόμο περί γενοκτονίας για τους αλβανούς σοσιαλφασίστες και με βάση αυτόν διατηρεί φυλακισμένο τον πρόεδρο του Σοσιαλιστικού κόμματος Φάτος Νάνο (μια δημοκρατική πράξη), δεν μπόρεσε να φτάσει μέχρι το τέλος κυρίως λόγω της συμφωνίας του δυτικού μπεριαλισμού με τους Ρώσους που έλεγε να μην κυνηγηθούν οι βασιανιστές στις πρώην ανατολικές χώρες και εν μέρει λόγω του αλβανικού σοβινισμού, που επέτρεπε στον Μπερίσα πλατιές συμμαχίες μέσα στην Αλβανία (κύρια ενάντια στη Δημ. της Μακεδονίας). Έτσι σιγά-σιγά δυνάμωσαν οι σοσιαλφασίστες και εμφανίστηκαν σ' αυτές τις εκλογές. Η δυτικόφιλη και ευρωπαϊκόφιλη αστική τάξη της Αλβανίας, διαβλέποντας τον κίνδυνο να μην κερδίσει μια αυτοδύναμη πλειοψηφία στη νέα Βουλή που να της επιτρέπει ν' αλλάξει το Σύνταγμα και να σταθεροποιήσει την πορεία της χώρας προς τη Δύση, αποφάσισε να χτυπήσει αποφασιστικά τους χοτζικούς, που σέρνουν πίσω τους ολόκληρη την αντιπολίτευση.

Πριν τις εκλογές απαγόρευσε σε 45 υποψηφίους να λάβουν μέρος γιατί συνεργάστηκαν με το προηγούμενο καθεστώς και καταδίκασε με το νόμο περί γενοκτονίας (εγκλήματα στελεχών του Χότζα) πέντε ανώτατα σοσιαλφασιστικά στελέχη που κατείχαν σημαντικές

κρατικές θέσεις επί Χότζα, τρεις σε θάνατο και δύο ισόβια. Πράξη που καταδίκασε το Συμβούλιο της Ευρώπης.

Έτσι αποφάσισε σαν κλασικού τύπου αστός να διασφαλίσει το αποτέλεσμα των εκλογών με τη μέθοδο της κλειψιάς. Απ' την άλλη οι αλβανοί σοσιαλφασίστες, ενώ είχαν στα χέρια τους όλα τα στοιχεία ότι δε θα υπάρξουν «τίμιες εκλογές» και τα κατάγγειλαν, δεν είπαν κουβέντα για μπιόκοτάς και αποχή από την εκλογική διαδικασία, όπως κάνει ένα δημοκρατικό κόμμα που διαβλέπει τον κίνδυνο ενός φασισμού. Αυτό το έπραξαν γιατί πίστευαν ότι θα νικήσουν βασιζόμενοι στο ρεύμα επιστροφής των «κόκκινων» στις πρώην ανατολικές χώρες και στις δημοσκοπήσεις που έκαναν οι ίδιοι. Όταν τρεις ώρες πριν τελειώσουν οι εκλογές είδαν ότι δεν υπήρχε ελπίδα νίκης, αποχώρησαν μαζί με τα υπόλοιπα κόμματα της αντιπολίτευσης και φώναξαν «Πιάστε τον κλέφτη». Ήταν τόσο φανερή η απατεωνιά τους, που η πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Συνέλευσης του Συμβουλίου της Ευρώπης Λένι Φίσερ δήλωσε απ' τη Θεσσαλονίκη: «Είναι πρωτοφανές το γεγονός να αποσυρνοτα κόμματα την ημέρα των εκλογών και ενώ διαρκεί η εκλογική διαδικασία, όπως έγινε χθες στην Αλβανία» (Ελεύθερος Τύπος, 28/5).

Αν έμεναν όμως σ' αυτό το στάδιο οι χοτζικοί θα έχαναν πολιτικά όλες τις εντυπώσεις, έτσι αποφάσισαν να οργανώσουν την προβοκάτσια: Τη διοργάνωση «διαδηλώσεων» και όλα τα γελοία τεχνάσματα απεργιών πείνας που διήρκεσαν τέσσερις μέρες μόλις. Όπως ήταν φυσικό, η αλβανική αστυνομία απάντησε με καταστολή στα επεισόδια που δημιούργησαν οι σοσιαλφασίστες με την αντιπολίτευση. Οι δήμιοι της Αλβανίας έγιναν ξαφνικά θύματα του κακού Μπερίσα. Οι ΗΠΑ, η Ευρώπη και ο ΟΑΣΕ (Οργανισμός για την Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη), που είχε στείλει παρατηρητές στις εκλογές, θύμωσαν πολύ και καταδίκασαν την «ωμή βία και τις εκλογικές παρατυπίες». Έτσι το δήθεν εκλογικό πραξικόπημα έγινε αξίωμα όταν ένεθκε με τους δαρμένους και ένα νεκρό σοσιαλφασίστα, στενό συνεργάτη του Φάτος Νάνο.

Η Αλβανία βρέθηκε απομονωμένη και απειλείται από την Ευρώπη με αποκλεισμό από το Συμβούλιο και διακοπή της οικονομικής συμφωνίας, που είναι το ένα ποδάρι στήριξης της αλβανικής οικονομίας. Η Δύση βρέθηκε συνολικά δίπλα στους σοσιαλφασίστες. Εδώ και καιρό μάλιστα πιάζει τον Μπερίσα να αποφυλακίσει τον αρχηγό των ψευτοκομμουνιστών Φάτος Νάνο και να πάψει να κυνηγάει τα στελέχη τους.

Καμιά δημοκρατία δεν μπορεί να υπάρχει σ' αυτά τα αιτήματα. Όταν κάποιος μιλάει για δημοκρατία, ο μαρξιστής είναι υποχρεωμένος να ρωτήσει «για ποιον, για ποια τάξη;» Καμιά δημοκρατία δεν μπορεί να υπάρχει για τους αποδεδειγμένους φασίστες. Μάλιστα, οι κομμουνιστές απαιτούν από την αστική τάξη να εφαρμόσει τη δικτατορία της πάνω στους ολοκληρωμένους και αποδεδειγμένους βασιανιστές του λαού. Για παράδειγμα, όταν η γερμανική αστυνομία χτυπάει (ακόμα και

βάνουσα) τους νεοναζιστές, κανείς δεν μπορεί να υπερασπίσει τους χιτλερικούς μόνο και μόνο επειδή διαμαρτύρονται. Το ίδιο συμβαίνει και στην Αλβανία, ανεξάρτητα κιόλας από το ζήτημα αν οι αλβανοί χωροφύλακες μισούν τον αλβανικό λαό.

Το ίδιο δεν μπορεί να υπάρχει δημοκρατική αντιπολίτευση που συνεργάζεται με τους σοσιαλφασίστες (ακόμα κι αν υπάρχουν δημοκρατικές ομάδες στις τάξεις της), όπως δεν μπορεί να υπάρξει και δημοκρατική χώρα στις εξωτερικές της σχέσεις σαν την Ελλάδα που επεμβαίνει άμεσα στα εσωτερικά της γειτονικής χώρας. Αντίθετα με ό,τι λέγεται, το ελληνικό κράτος δε βοήθησε καθόλου τον Μπερίσα. Ακολούθησε «ειδική τακτική» σε «ειδικές συνθήκες».

Την ώρα που τον πρωτοπόρο ρόλο παίζουν οι αλβανοί σοσιαλφασίστες, η Ελλάδα δεν μπορεί να εκτεθεί άμεσα στο πλευρό τους, για να μην τους προβοκάρει απέναντι στη Δύση. Έτσι, χρησιμοποιεί το «βορειοηπειρωτικό» αλτρωτισμό καθοδηγώντας τον να μη συγκρούεται μετωπικά με τον Μπερίσα, να «ταλαντεύεται» μέχρι την τελευταία στιγμή αν θ' αποχωρήσει απ' τις εκλογές και τελικά να ακολουθεί τους αλβανούς «κνίτες», όταν πια η Ευρώπη είχε καταδικάσει τον Μπερίσα.

Μάλιστα, ανακοίνωση του ΠΑΣΟΚ στην Ελευθεροτυπία (25 Μάη) ξεκαθαρίζει οριστικά τα ζητήματα πριν τις εκλογές. Λέει ότι υποστηρίζει «ανεπιφύλακτα και αμέριστα» τους έλληνες υποψηφίους βουλευτές της Ένωσης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, ΕΑΔ (πολιτικό μέτωπο του κόμματος «Ομόνοια»). Στις περιφέρειες που δεν υπάρχει ελληνικό στοιχείο υποστηρίζει το Σοσιαλιστικό κόμμα της Αλβανίας και εύχεται «οι προοδευ-

συνέχεια στη σελ. 5

ΓΑΥΔΟΣ: ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΗ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ

Σε νέα κλιμάκωση της όξυνσης των ελληνοτουρκικών σχέσεων πέρασε ο Πάγκαλος με αφορμή το ζήτημα της Γαύδου. Ακολουθώντας πιστά τη γραμμή της άρνησης του διαλόγου, μια γραμμή που υπηρετεί την αντιευρωπαϊκή-φιλορώσικη στρατηγική, εκμεταλλεύεται στο έπακρο κάθε κίνηση σοβινισμού και τυχοδιωκτισμού της τούρκικης αστικής τάξης για να ρίχνει νέα βενζίνη στη φωτιά ανάμεσα στις δύο χώρες. Τούτη τη φορά η πρόφαση ήταν η άρνηση του τούρκου αξιωματικού σε σύσκεψη του ΝΑΤΟ να συμπεριληφθεί το νησί Γαύδος σε νατοϊκή άσκηση επί χάρτου.

Το γεγονός αυτό παρουσιάστηκε από τον Πάγκαλο σαν τη μεγαλύτερη μέχρι τώρα αμφισβήτηση κυριαρχίας κατοικημένου ελληνικού εδάφους από την Τουρκία, σαν τη μεγαλύτερη απόδειξη του τούρκικου επεκτατισμού.

Ας δούμε όμως πώς έχει το ζήτημα. Η συμμετοχή της Τουρκίας σε ΝΑΤΟϊκές επιχειρήσεις προϋποθέτει την αεροπορική επικοινωνία με τη Δύση. Αυτή η επικοινωνία περνάει είτε μέσω του Αιγαίου είτε νότια της Κρήτης μέσω του Λιβυκού, όπου βρίσκεται η Γαύδος. Η πρόταση της ένταξης της Γαύδου από τους έλληνες αξιωματικούς στη νατοϊκή άσκηση βρίσκεται στην κατεύθυνση του ελέγχου αυτής της επικοινωνίας.

Αυτό ακριβώς δημιούργησε το ζήτημα της αντίδρασης των Τούρκων αξιωματικών. Και είναι αυτό που δήλωσε ο Γιλμάζ ότι είναι «αντικείμενο πολιτικής διένεξης» ξεκαθαρίζοντας πως η Τουρκία δεν έχει καμιά εδαφική διεκδίκηση.

Όμως αργότερα ήρθε η δήλωση του εκπρόσωπου του υπουργείου Εξωτερικών Ομέρ Ακμπέλ, στην

οποία υποστήριζε ότι «προς το παρόν δεν τίθεται θέμα συζήτησης για το αν η Ελλάδα έχει κυριαρχικά δικαιώματα πάνω στη Γαύδο» και ότι η Άγκυρα ερευνά κατά πόσο η Γαύδος ανήκει σ' εκείνες τις νησίδες για τις οποίες τίθεται θέμα νομικού καθεστώτος.

Η δήλωση αυτή είναι η έκφραση του τούρκικου σοβινισμού που δε θέλει την ειρηνική διευθέτηση των διαφορών ανάμεσα στις δύο χώρες και απαντάει στις μόνιμες πολιτικές προβοκάτσιες των ρωσόφιλων στην Ελλάδα (Σκανδαλίδης-Πάγκαλος και πρόσφατα Αρσένης) με τον πιο ηλίθιο, τραμπουκικό και ιδανικό γι' αυτούς τρόπο. Η επιθετική γραμμή της ελληνικής αστικής τάξης για την εξυπηρέτηση των σχεδίων του ρωσικού μπεριαλισμού προσπαθεί να κόψει το δρόμο της Τουρκίας από την Ευρώπη, αλλά και να της περιορίσει το ρόλο μέσα στο ΝΑΤΟ. Είναι η γραμμή του αποκλεισμού και της περικύκλωσης της Τουρκίας, για να γίνει εύκολη λεία στα νύχια της Ρωσίας.

Η τούρκικη γραμμή που θέλει το σπάσιμο αυτού του αποκλεισμού μέσα από προκλήσεις και στρατιωτική βία δεν κάνει τίποτα άλλο από το να δυναμώνει την κυριαρχία των φιλοπόλεμων ρωσόδουλων δυνάμεων στην Ελλάδα και ν' ανάβει τις φωτιές του πολέμου στο Αιγαίο.

Η γραμμή του ειρηνικού διαλόγου είναι η μόνη πατριωτική πολιτική, είναι αυτή που απομονώνει το σοβινισμό και τις εκδηλώσεις τραμπουκισμού και τις προβοκάτσιες και στις δύο χώρες. Αυτή τη γραμμή προσπαθεί να προβοκάρει με κάθε τρόπο ο Πάγκαλος προκαλώντας κάθε εκδήλωση του τούρκικου σοβινισμού.

ΒΡΑΚΑΣ: ΠΡΑΞΗ ΠΟΛΕΜΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 1

(δες Ν.Α. φ. 256). Πίσω από το σοβινοφασίστα Βρακά βρίσκεται και πάλι ο ρωσόδουλος σοσιαλφασισμός.

Οι κατηγορίες που αντιμετώπιζε ο Βρακάς ήταν χρησιμοποίηση αεροσκάφους άνευ αδείας για μη υπηρεσιακούς σκοπούς, πτήση υπεράνω της Βορείου Ηπείρου μέχρι Αυλώνας και ρίψεις προκρηύξεων και, τέλος, διατάραξη των φιλικών σχέσεων Ελλάδας-Αλβανίας και πρόκληση προϋποθέσεων αντιποίνων εις βάρος της Ελλάδας.

Για τις δύο πρώτες κατηγορίες αθωώθηκε λόγω διατάραξης της συνειδήσεως συνεπεία ψυχικής ορμής από υπερδιέγερση εθνικού και πατριωτικού πάθους (!), ενώ για την τρίτη κατηγορία αθωώθηκε γιατί το δικαστήριο δέχθηκε ότι **δε διαπιστώθηκαν τα στοιχεία του αδικήματος (!!!)**. Ο ίδιος ο Βρακάς κατά την απολογία του είπε: «Ομολογώ τις πράξεις μου, που οφείλονται στο πατριωτικό και εθνικό πάθος. Στόχος μου ήταν η εμπύχωση των συμπατριωτών μου. Δε σκέφθηκα καθόλου τις συνέπειες γιατί την ώρα εκείνη βρίσκονταν

στο περιθώριο της λογικής. Δεν μπορώ να δεχθώ ότι τα εδάφη πάνω από τα οποία πέταξα είναι αλβανικά και τα χωριά που βρίσκονται εκεί ερημώνουν το ένα μετά το άλλο. Κίνητρό μου ήταν η ενθάρρυνση των κατοίκων της περιοχής, ενώ επίσης πίστευα ότι θα επέτρεπα κατά κάποιο τρόπο τη δίκη των 5 βορειοηπειρωτών στα Τίρανα» (Ελεύθερος Τύπος, 24/5).

Η απολογία του Βρακά με αυτή την αθώωση γίνεται αμέσως πολεμική διακήρυξη ολόκληρου του ελληνικού στρατού. Όταν η φραστική και έμπρακτη αμφισβήτηση της εδαφικής ακεραιότητας μιας χώρας ονομάζεται «εθνικό και πατριωτικό» πάθος και θεωρείται ότι δεν αποτελεί στοιχείο διατάραξης των σχέσεων μ' αυτή τη χώρα, τότε δικαιώνεται πανηγυρικά και υιοθετείται σε όλη της την έκταση.

Ωστόσο ο άρρωστος από σοβινισμό ελληνικός στρατός δεν πρόκειται να πραγματοποιήσει τα μεγαλοϊδεάτικα όνειρά του της προσάρτησης της «Βορείου Ηπείρου», γιατί σ' αυτή τη φάση τουλάχιστον δεν πρόκειται να τον αφήσει τόσο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ, που έχει την εξουσία στην Ελλάδα, όσο και

η ρώσικη υπερδύναμη, που βρίσκεται από πίσω του και της οποίας η στήριξη είναι αναγκαία για την ικανοποίηση κάθε μεγαλοϊδεάτικου ελληνικού ονείρου. Η Ρωσία αυτή τη στιγμή θέλει απλά να τραβήξει το αυτί στην ανυπότακτη Αλβανία, που τολμά να φλερτάρει ακόμα με τη Δύση και δε θέλει να ενταχθεί στη λογική του πολεμικού «ορδοδόξου τόξου». Στην περίπτωση όμως που σαν έσχατο μέτρο θα απαιτηθεί ο διαμελισμός αυτής της χώρας, ο ελληνικός στρατός αποδεικνύει τώρα ότι είναι έτοιμος να τον κάνει.

Αξίζει εδώ να αναφερθεί ότι το Βρακά υποστήριξε και ο Καραμπελιάς, αποδεικνύοντας πόσο δένει ο σοσιαλφασισμός με το σοβινισμό και κάθε ιδεολογική αντίδραση.

Κάθε δημοκράτης σ' αυτή τη χώρα πρέπει να αντισταθεί στη φασιστική ρωσόδουλη εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους και σε κάθε πράξη αμφισβήτησης των συνόρων των γειτονικών χωρών, ενάντια στις επιταγές της ρωσικής πολιτικής, για την ειρήνη και την εθνική ανεξαρτησία.

ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑ: ΛΑΛΙΩΤΗΣ - ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΚΛΕΙΣΟΥΝ ΤΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

Μια σημαντική μάχη δίνουν οι εργάτες των Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα για να κρατήσουν το εργοστάσιο ανοιχτό.

Την Παρασκευή 31 Μάη ο Δήμαρχος Δραπετσώνας Χρονόπουλος, που ανήκει στο ΠΑΣΟΚ, μετά από σύμφωνη ομόφωνη απόφαση του ΔΣ καλούσε τους βουλευτές της Β' Πειραιά και τα πολιτικά κόμματα για να ανακοινώσει μέτρα για την "προστασία των εργατών" μετά το κλείσιμο του εργοστασίου.

Στη σύσκεψη αυτή βρέθηκαν οι πάνω από 500 εργάτες του εργοστασίου, με αντιπροσωπεία του ΔΣ του σωματείου τους, τον πρόεδρο του Ε.Κ.Π. Γ. Μίχα και το Γ. Κοττάκη σαν εκπρόσωπο της ΓΣΕΕ.

Εκεί δόθηκε μια σπουδαία μάχη. Οι εργάτες με επικεφαλής τους συνδικαλιστικούς τους εκπροσώπους αρνήθηκαν να μπουν σε μια συζήτηση που θεωρούσε ντε φάκτο το κλείσιμο του εργοστασίου.

Με τοποθετήσεις των συνδικαλιστών και συνεχείς παρεμβάσεις από κάτω των εργατών απαιτήσαν να αλλάξει ο χαρακτήρας της συζήτησης και να τοποθετηθούν όλοι πάνω στο κλείσιμο ή όχι του εργοστασίου. Εκεί φάνηκε ο γλοιώδης χαρακτήρας των βουλευτών και των εκπροσώπων των κομμάτων, αλλά ταυτόχρονα και η δύναμη των εργατών.

Κάτω από την αποφασιστικότητα και την πίσση του κόσμου αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν, να αλλάξουν την προγραμματισμένη ημερήσια διάταξη και να ψελλίσουν κάποια λόγια συμπάθειας (!) για να μην κλείσει το εργοστάσιο, τη στιγμή που όλα τα κόμματα ομόφωνα έχουν πάρει θέση για το άμεσο κλείσιμο του εργοστασίου.

Ιδιαίτερα όμως βρώμικος αποκαλύφθηκε ο χαρακτήρας του ψευτοΚΚΕ.

Ενώ το κόμμα αυτό πρωτοστατεί στο κλείσιμο του εργοστασίου και ο εκπρόσωπός του στο ΔΣ πρώην δήμαρχος Μπεάζογλου διαφώνησε μόνο ως προς την ημερομηνία του κλεισίματος, στη σύσκεψη ο Β. Ξένος, γραμματέας της Κ.Ο. Πειραιά, έκρυψε τη θέση τους φοβούμενος την οργή των εργατών.

Την ύπουλη και θρασυδειλη αυτή στάση βουλευτών και εκπροσώπων κομμάτων χτύπησε στην ομιλία του ο εκπρόσωπος της ΟΑΚΚΕ σ. Γ. Νικολόπουλος, ο οποίος έβαλε ξεκάθαρα την αναγκαιότητα να διατηρηθεί το εργοστάσιο και δήλωσε την ολόπλευρη συμπαράσταση της Οργάνωσης στον αγώνα των εργατών. Θα επιχειρήσουμε σ' αυτό το άρθρο μια πρώτη τοποθέτηση πάνω σ' αυτό το σοβαρό ζήτημα.

Η Δραπετσώνα είναι η κατεξοχήν εργατική γειτονιά του Πειραιά. Μια γειτονιά με αρκετή ρύπανση στο προηγούμενο διάστημα που προερχόταν από τρία βασικά εργοστάσια της περιοχής: Τα τσιμέντα "Ηρακλής", το Γυψάδικο και τα Λιπάσματα.

Σήμερα από τα τρία αυτά εργοστάσια υπάρχουν μόνο τα Λιπάσματα, και αυτά με αρκετά μειω-

μένη παραγωγή, που προκλήθηκε από το κλείσιμο ολόκληρων τμημάτων, με αποτέλεσμα να δουλεύουν τώρα στο εργοστάσιο 516 εργαζόμενοι σε τρεις βάρδιες.

Απ' αυτά γίνεται σαφές πως σήμερα η μόλυνση στη Δραπετσώνα έχει μειωθεί σημαντικά. Αυτός είναι ο ένας παράγοντας.

Ο άλλος είναι η συγκεκριμένη πολιτική φάση, κατά την οποία επιχειρείται -στο όνομα του χτυπήματος της μόλυνσης- το κλείσιμο του εργοστασίου.

Αυτή η φάση χαρακτηρίζεται από το χτύπημα σε ό,τι έχει μείνει ακόμη όρθιο σ' αυτή τη χώρα στη βιομηχανία από τις δυνάμεις του ρωσόφιλου μπλοκ.

Αυτή η πολιτική φάση χαρακτηρίζει και το ζήτημα της οικολογίας.

Διαφορετικά αντιμετωπίζει το συνειδητό προλεταριάτο τα ζητήματα της οικολογίας σε μια ανεπτυγμένη βιομηχανικά χώρα και διαφορετικά σε μια χώρα που η μικρή και αδύναμη βιομηχανία της δέχεται το σαμποτάζ και το βομβαρδισμό από τους υπηρέτες του σοσιαλφιλελευθέρου για να την εξαρτήσουν.

Αυτό συμβαίνει στα Λιπάσματα. Με πρόσχημα την υγεία του δραπετσωνίτικου λαού οι δυνάμεις του ρωσόδουλου μπλοκ εξαπολύουν την επίθεσή τους στο εργοστάσιο. Και μάλιστα σ' ένα εργοστάσιο με αρκετά προβλήματα στην παραγωγή, που τα τελευταία χρόνια γνωρίζει συνεχώς τη συρρίκνωση.

Δεν είμαστε της άποψης πως η Δραπετσώνα πρέπει να γίνει Σεβέζο προκειμένου να μην κλείσει το εργοστάσιο. Όμως δεν μπορούμε να μη χτυπήσουμε τη δημιουργία της οικολογίας φεουδαρχικού τύπου. Κανείς, ιδιαίτερα στη σημερινή περίοδο της αποβιομηχανίσης, δεν μπορεί να βάζει ζήτημα διάλυσης εργοστασίου πριν εξαντληθούν όλες οι δυνατότητες για τον εκσυγχρονισμό στα μέτρα προστασίας για την υγεία τόσο των

κατοίκων όσο και των εργατών.

Κανείς δεν έχει μιλήσει για τέτοια ζητήματα, κανείς δεν έχει ανατρέψει τη θέση του σωματείου των εργαζομένων για την πραγματική ελαχιστοποιημένη μόλυνση που φέρνει η λειτουργία των Λιπασμάτων. Και αυτό γιατί το "οικολογικό" μέτωπο καθοδηγείται από το σκληρό πυρήνα του σοσιαλφασισμού: το Γαλανό, το Λαλιώτη και το ψευτοΚΚΕ.

Είναι αυτοί που μέσα από το ΥΠΕΧΩΔΕ προτείνουν το λεγόμενο "σχέδιο ανάπλασης" της Δραπετσώνας. Το "σχέδιο" αυτό έχει ξεσηκώσει τη φαντασία μερικών ρομαντικών-μικροαστικών κύκλων της πόλης και τις φιλοδοξίες της δημοτικής αρχής, που θέλουν τη μετατροπή της Δραπετσώνας από την πιο ταξική συνοικία του Πειραιά σε ουτοπικό-οικολογικό παράδεισο.

Πίσω όμως απ' όλ' αυτά κρύβεται ο βασικός στόχος του χτυπήματος της βιομηχανίας των Λιπασμάτων και η αλλοίωση της ταξικής συνείδησης του βιομηχανικού προλεταριάτου και των αγωνιστικών παραδόσεων του δραπετσωνίτικου λαού.

Για το Λαλιώτη και το σοσιαλφασισμό ανάπλαση σημαίνει κλείσιμο των Λιπασμάτων και τίποτ' άλλο.

Όμως κάτι τέτοιο δεν είναι εύκολο να περάσει.

Γιατί κανείς δεν μπορεί να φέρει εύκολα σε αντίθεση τον εργάτη κάτοικο της Δραπετσώνας με τον εργάτη των Λιπασμάτων. Γιατί για χρόνια ολόκληρα τους δένουν οι ίδιοι πόθοι, οι ίδιοι αγώνες και οι ίδιες ελπίδες!

Όλα θα κριθούν από την αποφασιστικότητα του εργατικού κινήματος των Λιπασμάτων, από την ανοιχτή δράση του μέσα στο λαό της Δραπετσώνας για την οικοδόμηση της πιο πλατιάς ενότητας ενάντια στους σαμποτέρ-σοσιαλφασίστες και πολιτικά από τη δραστηριότητα της ΟΑΚΚΕ.

ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΜΕ ΤΟ "ΜΑΡΚΟ ΠΟΛΟ"

Με τις συνηθισμένες μεθόδους της σοσιαλφασιστικής δημαγωγίας και της ομηρίας το ψευτοΚΚΕ δημιουργεί τεράστιο ζήτημα με το πλοίο ΜΑΡΚΟ ΠΟΛΟ στον Πειραιά. Στόχος του το χτύπημα του τουρισμού και κέντρο της δημαγωγίας του η ανεργία των ναυτεργατών.

Το ψευτοΚΚΕ πιάνεται από το καμποτάζ που επιβλήθηκε με τον κανονισμό της ΕΟΚ το 1992 (Προβλέπει την απαγόρευση κρουαζιέρας από πλοία με ξένη σημαία μεταξύ ηπειρωτικών λιμανιών και νησιών μέχρι την 1-1-1999, καθώς και την απαγόρευση δρομολόγησης πλοίων με ξένη σημαία στις ταχτικές γραμμές για τα επιβατηγά και τα πορθμεία μέχρι την 1-1-2004), για να δημιουργήσει τεράστιο πρόβλημα στον τουρισμό επιβάλλοντας ουσιαστικά την ομηρία στη ράδα του Πειραιά εκατοντάδων τουριστών, ενώ παράλληλα με έφοδο μιας μικρής ομάδας "αγαναχτισμένων" στο ΥΕΝ σπάει τα τζάμια και προσπαθεί να επιβάλει την πολιτική του.

Η σοσιαλφασιστική δημαγωγία προσπαθεί να αξιοποιήσει σ' αυτές τις προβοκάτσιες τους άνεργους ναυτεργάτες. Έτσι το ψευτοΚΚΕ λέει πως το σπάσιμο του καμποτάζ από πλοία με ξένες σημαίες θα οδηγήσει τα ελληνικά ακτοπλοϊκά να σηκώσουν σημαίες ευκαιρίας και έτσι να αλλάξουν τη σύνθεση του πληρώματός τους βάζοντας ξένους ναυτεργάτες.

Όμως το καμποτάζ το επέβαλαν και το θέλουν οι λεγόμενοι "ποστάληδες του Αιγαίου", οι οποίοι προτιμούν τη μονοπώληση των δρομολογίων από το φτηνό ξένο ναυτεργατικό δυναμικό.

Γιατί αυτή η μονοπώληση δυναμώνει τις πιο καθυστερημένες αναχρονιστικές πλευρές του εφοπλισμού και της ακτοπλοΐας, με την έλλειψη κάθε εκσυγχρονισμού, στηριγμένου σε παλιά πλοία -σκυλοπνίχτες και σε λιμάνια στα νησιά του Αιγαίου που είναι μόνο για ψαροκάικα. Παράλληλα αυτός ο εφοπλισμός στηρίζεται σε

ανεξέλεγκτα μικρά μεροκάματα και στην υπερεκμετάλλευση των ελλήνων ναυτεργατών.

Αυτές λοιπόν τις πιο καθυστερημένες και πιο βάρβαρες πλευρές του εφοπλισμού της ακτοπλοΐας στηρίζει με την υπεράσπιση του καμποτάζ το ψευτοΚΚΕ, και αυτό γιατί αυτή η ακτοπλοΐα είναι από μόνη της ένας παράγοντας χτυπήματος του τουρισμού και καθυστέρησης της ανάπτυξης των νησιών, ιδιαίτερα του Αιγαίου. Αυτή είναι η ουσία της πολιτικής του ψευτοΚΚΕ, που κρύβεται κάτω από τη δημαγωγία για την ανεργία των ναυτεργατών. Γιατί πέρα απ' όλα τ' άλλα είναι αυτοί που δέχτηκαν το 1982 τη μείωση των ελληνικών πληρωμάτων στα ποντοπόρα πλοία, εκεί που κατά κύριο λόγο δουλεύει ο βασικός όγκος των ελλήνων ναυτεργατών.

Γι' αυτό και οι ναυτεργάτες δε συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις του. Η δεύτερη "κινητοποίηση" του σοσιαλφασισμού το προηγούμενο Σαββάτο ενάντια στο "Μάρκο Πόλο" μετατράπηκε σε φιάσκο.

Η αποτυχία της συγκέντρωσης ήταν τέτοια, που ανάγκασε το ψευτοΚΚΕ να αναβάλει τον "αγώνα" για το επόμενο ταξίδι του πλοίου!

Οι ναυτεργάτες γύρισαν κυριολεκτικά την πλάτη τους στις προβοκάτσιες του σοσιαλφασισμού και τον οδήγησαν σε απομόνωση. Από τους 70-80 συγκεντρωμένους ζήτημα αν υπήρχαν 10-20 ναυτεργάτες, οι υπόλοιποι ήταν οικοδόμοι και τα κομματικά τους μέλη από τον Πειραιά!

Η κατάργηση του καμποτάζ είναι ένας από τους όρους που, πέρα από την ανάπτυξη του τουρισμού -βασικού στις σημερινές συνθήκες παράγοντα για την επιβίωση της χώρας-, θα φέρει και την ανάπτυξη της ακτοπλοΐας και, κατά συνέπεια, τη μείωση της ανεργίας ακριβώς γιατί θα ενισχύσει τις πιο δραστήριες πλευρές του ισχυρότατου ελληνικού εφοπλιστικού κεφαλαίου.

ΑΥΛΩΝΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

μετά το 2000. Έχει αποδειχθεί επίσης και στην ευρωπαϊκή πρακτική ως η προτιμότερη λύση, αφού υιοθετείται από την ιδιαίτερα επιμελή σε οικολογικά ζητήματα Γερμανία. Ακόμα όμως και στη μακρινή και πυκνοκατοικημένη Ιαπωνία το 65% των απορριμμάτων καίγεται. Η δεύτερη προοδευτική θέση είναι η κατασκευή χωματερές στη Ριτσώνα σε χώρο εκτός Αττικής, πρόταση η οποία έχει υποστηριχθεί τόσο από τους κοινοτάρχες της Αττικής όσο και παλαιότερα από το ΕΜΠ και την οποία επίσης δε θέλει να συζητήσει ο Λαλιώτης. Η ορθότητα αυτής της θέσης αποδεικνύεται από το ότι ο φιλολαλιωτικός Μαρκάτος, σε ερώτηση δημοσιογράφου αν ήταν αυτός υπουργός ΠΕΧΩΔΕ τι θα αποφάσιζε, απάντησε ότι θα διάλεγε τη Ριτσώνα (Ελευθεροτυπία, 7/6).

Ο Λαλιώτης δε θέλει την καύση επειδή αυτή αποτελεί εκσυγχρονισμό και στήριξη της βιομηχανίας. Και απορρίπτει τη Ριτσώνα για να κρατά διαρκώς εκκρεμή την υπόθεση των χωματερών και την πολιτική διάσπαση που αυτή φέρνει με κύρια πυρά στους δημάρχους του μητσοτακικού μπλοκ. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Έβερτ είχε προβάλει μόνο την αντίθεσή του ενάντια στην απόφαση του Λαλιώτη να φέρει το θέμα στη Βουλή, με το σκεπτικό ότι ο Λαλιώτης αναζητεί "συννόχους" και όχι επί της ουσίας, ενώ μόνο ο μητσοτακικός Πυλαρινός από τη ΝΔ βγήκε να υποστηρίξει την καύση.

Η Ριτσώνα απορρίπτεται από το Λαλιώτη όχι με οικονομικά, οικολογικά και λειτουργικά κριτήρια, άλλωστε ο ίδιος σχεδιάζει να κατασκευάσει εκεί χώρο υγειονομικής ταφής βιομηχανικών αποβλήτων (!), αλλά με το μεσαιωνικού τύπου χυδαίο δημαγωγικό επιχείρημα ότι τα σκουπίδια της Αττικής δεν πρέπει να επιβαρύνουν κατοίκους περιο-

χών εκτός Αττικής, λες και η Ελλάδα δεν αποτελεί ένα ενιαίο κράτος, αλλά είναι χωρισμένη σε καντόνια και αυτόνομες περιοχές!

Η ΤΕΔΚΝΑ, όπου την πλειοψηφία έχει η ΝΔ, σε μία τακτική αναδίπλωσης στο ζήτημα της καύσης πρότεινε την κατασκευή των νέων χωματερών στα Άνω Λιόσια και στον Ασπρόπυργο, όπου υπάρχει και η αποδοχή των δημάρχων, με τον όρο όμως ότι θα μπορεί να επιλεγεί και η μέθοδος της καύσης για τη διαχείριση των απορριμμάτων. Ο Λαλιώτης δε δέχεται την καύση με το επιχείρημα της οικολογικής καταστροφής και των κινδύνων για την ανθρώπινη υγεία που προέρχονται από αυτή, επιχείρημα που δε στέκει επιστημονικά, όπως είχαμε αναλύσει στο προηγούμενο φύλο της Νέας Ανατολής.

Στον Αυλώνα ο Λαλιώτης εξαπάτησε με τον αίσχιστο τρόπο τους κατοίκους αγνοώντας τη μελέτη του ΕΜΠ, που τον κατέτασε τελευταίο σε σειρά αξιολόγησης, και αναθέτοντας νέα μελέτη κατά πα-

ραγγελία με χρόνο διενέργειας λίγες εβδομάδες, τη στιγμή που η προηγούμενη χρειάστηκε μήνες για να ολοκληρωθεί. Η επιλογή του Αυλώνα είναι πράγματι οικολογικό έγκλημα, αφού θα οδηγήσει στην καταστροφή των πλούσιων υπόγειων υδάτινων αποθεμάτων του εθνικού δρυμού της Πάρνηθας, που έσωσαν την Αθήνα από τη μεγάλη ξηρασία το 1989-1990 και τα οποία το ΤΕΕ είχε χαρακτηρίσει "εθνικής σημασίας" (Τύπος της Κυριακής, 5/5), και αφού θα καταστρέψει ένα από τα ωραιότερα δάση της Αθήνας.

Στη μάχη αυτή ο Λαλιώτης χρησιμοποιεί τα κλεισίματα της χωματερές των Άνω Λιοσίων για να εκβιάσει τους κατοίκους της Αυλώνας και της Κερατέας να υποχωρήσουν.

Τέλος να πούμε εδώ για το ψευτοΚΚΕ ότι αρχικά συμφώνησε με το Λαλιώτη "ούτε καύση-ούτε Ριτσώνα", μόλις φούντωσε ο Αυλώνας παριστάνει τώρα το φίλο του Αυλώνα.

Για το αντισοσιαλιστικό συνδικαλιστικό μέτωπο

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας πως ένα καινούριο εργατικό κίνημα γεννιέται κόντρα στη διάλυση και στο σμποτάζ στη βιομηχανία που προσπαθεί να επιβάλει το σοσιαλιστικό μπλοκ, με αφορμή την πάλη που δίνεται στην επισκευαστική ζώνη του Περάματος. Όμως η γέννα αυτού του κινήματος δεν είναι μόνο η Ζώνη. Το εύρος και η βία του σοσιαλιστικού χτυπήματος στη βιομηχανία είναι τέτοια, που σαν αναγκαιότητα γεννάει την αντίσταση, μέσα από ένα πραγματικά νέο εργατικό κίνημα που συσπειρώνει ευρύτερες δυνάμεις.

Τέτοια αντίσταση, και μάλιστα νικηφόρα σε πρώτη φάση, εκδηλώθηκε στα μεγάλα ναυπηγεία του Σκαρμαμαγκά και της Ελευσίνας.

Τώρα μια νέα μεγάλη εργατική πάλη εκδηλώνεται στο εργοστάσιο των Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα, όπως την αναλύουμε σε ειδικό άρθρο.

Εδώ θέλουμε να πούμε τούτο: Πως και στα μεγάλα ναυπηγεία και στη Ζώνη και στα Λιπάσματα βρίσκουμε στο κέντρο του σμποταριστικού μπλοκ το ψευτοΚΚΕ με μια “σούπερ-αριστερή”, δηλαδή υπερδεξιά σοσιαλιστική πλατφόρμα και, από την άλλη πλευρά, αντιμέτωπες τις ίδιες συνδικαλιστικές δυνάμεις μέσα από την ΠΑΣΚΕ, την ΠΑΣΚΕ δηλαδή των ναυπηγείων και του Εργατικού Κέντρου Πειραιά.

Σ’ αυτό το άρθρο θα προσπαθήσουμε να ξεκαθαρίσουμε τη σοσιαλιστική δημαγωγία του ψευτοΚΚΕ, αλλά και το χαρακτήρα αυτών των δυνάμεων της ΠΑΣΚΕ.

Το ψευτοΚΚΕ είχε μέσα από μια μακρόχρονη πάλη κατακτήσει την πολιτικοϊδεολογική ηγεμονία μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Βάση αυτής της ηγεμονίας είναι ο αντιευρωπαϊσμός και το μέτωπο ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις.

Το ψευτοΚΚΕ, στηριγμένο στην “αντιευρωπαϊκή εθνική στρατηγική” της ρωσόδουλης και σοβινιστικής αστικής τάξης, περιχρμάκωσε την αριστερά του συνδικαλιστικού κινήματος στις δύο αυτές “αρχές”. Όποιος τολμούσε να τις αμφισβητήσει έμπαινε αμέσως στο “δεξιό μπλοκ των υπηρετών των μονοπωλίων”.

Έτσι προσπάθησε να διαλύσει τα μεγάλα ναυπηγεία της Ελευσίνας και του Σκαρμαμαγκά, χτυπώντας την ιδιωτικοποίηση και την ένταξη των ναυπηγείων στα ευρωπαϊκά εκσυγχρονιστικά προγράμματα. Το ίδιο επιχειρεί και στη Ζώνη, ταυτόχρονα με την προσπάθεια σχηματισμού ενός αντιεφοπλιστικού μετώπου.

Οι δυνάμεις που υπεράσπισαν τα ναυπηγεία και τη Ζώνη βρέθηκαν αντικειμενικά να υπερασπίζονται τα πιο “δεξιά” πράγματα που από χρόνια είχε ριζώσει το ψευτοΚΚΕ στις συνειδήσεις του συνδικαλιστικού κινήματος: Τις ιδιωτικοποιήσεις, την Ευρωπαϊκή Ένωση, τον παγκόσμιο εφοπλισμό.

Για τις δυνάμεις εκείνες μάλιστα, όπως το τμήμα που αναφέραμε παραπάνω της ΠΑΣΚΕ, που για χρόνια έπαιρναν θεωρία από το σοσιαλιστικό μπλοκ, η κατάσταση ήταν πραγματικά τραγική.

Στα Λιπάσματα η μέθοδος του σμποτάζ είναι διαφορετική, όμως και

αυτή γίνεται από τα “αριστερά”. Είναι η μέθοδος της “ταξικής οικολογίας”: Να κλείσει το εργοστάσιο που μολύνει τη φτωχολογιά της Δραπετσώνας, φωνάζει ο σοσιαλισμός βάζοντας το ζήτημα της μόλυνσης σα ζήτημα ταξικής επιλογής από το κράτος στις υποβαθμισμένες φτωχογειτονιές του Πειραιά.

Και εδώ λοιπόν οι υπερασπιστές του εργοστασίου βρίσκονται “δεξιά”, βρίσκονται να υποστηρίζουν την υποβάθμιση των γειτονιών στις οποίες ζει το προλεταριάτο.

Μέσα απ’ αυτά γίνεται σαφές πως, για να μπορέσει να αντισταθεί μέχρι το τέλος νικηφόρα αυτό το κίνημα, δεν μπορεί παρά να συντρίψει τα πολιτικοϊδεολογικά δεσμά του ψευτοΚΚΕ, να ξεκαθαρίσει ευρύτερα την πραγματική αριστερά από το σοσιαλισμό, στη θεωρία και την πράξη.

Αυτό το ξεκαθάρισμα είναι απαραίτητος όρος για να μπορέσουν να φύγουν απ’ τη μέση οι κάθε είδους ταλαντεύσεις και υποχωρήσεις που εμποδίζουν σήμερα την ενιαία πολιτικοσυνδικαλιστική έκφραση αυτού του κινήματος και το σπάσιμο του απομονωτισμού στον οποίο το οδηγεί η κυριαρχία του ψευτοΚΚΕ.

Η ΠΑΣΚΕ των ναυπηγείων της Ελευσίνας στήριξε την ιδιωτικοποίηση σαν τη μοναδική επιλογή για να κρατηθούν τα ναυπηγεία.

Η ΠΑΣΚΕ του Σκαρμαμαγκά δε στήριξε την ιδιωτικοποίηση της Ελευσίνας, αλλά βρήκε τη λύση 51%-49% με ιδιωτικό μάλιστα για να κρατήσει τα ναυπηγεία ανοιχτά, ενώ η ΠΑΣΚΕ της Ζώνης ταλαντεύεται σημαντικά να τραβήξει την αντισοσιαλιστική πάλη μαζί με την Επιτροπή Αγώνα.

Η ΠΑΣΚΕ των Λιπασμάτων απέφυγε για πάνω από 2 χρόνια που δίνει τη μάχη για να κρατήσει ανοιχτό το εργοστάσιο να κάνει ανοιχτό πολιτικό αγώνα.

Και βέβαια δεν υπήρξε στο προηγούμενο διάστημα κανένας συντονισμός αυτών των αγώνων και καμιά ενιαία πολιτικοσυνδικαλιστική ανοιχτή έκφραση και πάλη. Γιατί δεν μπόρεσε να ανατραπεί η κυριαρχία του ψευτοΚΚΕ, να συγκροτηθεί η ενιαία ιδεολογικοπολιτική έκφραση του νέου αυτού κινήματος.

Αυτό είναι που πρέπει να γίνει σήμερα, και για να γίνει αυτό πρέπει να ξεκαθαριστεί με σαφήνεια ο ρόλος του σοσιαλιστικού μπλοκ και του ψευτοΚΚΕ. Είναι γεγονός, από γενική άποψη διατυπωμένο, πως η σημερινή ευρωπαϊκή Ένωση, οι ιδιωτικοποιήσεις, ο εφοπλισμός και η υποβάθμιση στους τόπους κατοικίας του προλεταριάτου είναι πράγματα σύμφυτα με την κυριαρχία του καπιταλισμού.

Για τους κομμουνιστές μάλιστα και για την ίδια την ΟΑΚΚΕ είναι πράγματα που πρέπει να ανατραπούν για να ανοίξει ο δρόμος για τη σοσιαλιστική άνοση και την ευημερία του λαού.

Όμως όταν το ψευτοΚΚΕ χτυπάει την Ευρώπη, τις ιδιωτικοποιήσεις, τον εφοπλισμό και τη μόλυνση, κλείνει την Ελευσίνα, το Σκαρμαμαγκά, τη Ζώνη και τα Λιπάσματα, το κάνει γιατί οδηγεί τη χώρα όχι προς τα μπρος, αλλά πολύ πίσω, στην πιο βαθιά εξάρτηση και υποδούλωση.

Εδώ πρέπει να δοθεί η πάλη.

Η Ευρώπη, οι ιδιωτικοποιήσεις, ο εφοπλισμός και η μόλυνση είναι πιο αριστερά από τη βαρβαρότητα και το μεσαιωνισμό της “ορθόδοξης συμμαχίας” κάτω από τη μπότα των ρώσων σοσιαλิมπεριαλιστών, είναι πιο αριστερά από τη διεφθαρμένη κομματική και κρατική γραφειοκρατία των νεοαστών του σοσιαλιστικού μπλοκ, είναι πιο αριστερά από τον απομονωτισμό, την πείνα και την εξαθλίωση, τη φρίκη του πολέμου και τη βία του φασισμού.

Γιατί αυτή είναι η στρατηγική του σοσιαλιστικού μπλοκ και απ’ αυτή την πλευρά το ψευτοΚΚΕ δίνει τα “αριστερά” του χτυπήματα για να κυριαρχήσει.

Κανένας βαθύς μετασχηματισμός σ’ αυτή τη χώρα δεν μπορεί να προχωρήσει αν δεν αντιμετωπιστεί το κύριο ζήτημα που μπαίνει αυτή τη στιγμή: Να εμποδιστεί με κάθε τρόπο η βίαιη αλλαγή στους στρατηγικούς προσανατολισμούς της χώρας, την οποία επιχειρούν οι δυνάμεις οι υποταγμένες στο ρώσικο ιμπεριαλισμό.

Οι δυνάμεις αυτές, με αιχμή στο δόρυ τους το ψευτοΚΚΕ, οξύνουν και αξιοποιούν την ελληνοτουρκική αντίθεση, για να τραβήξουν την Ελλάδα από την Ευρώπη σε μια αντιτουρκική συμμαχία στα Βαλκάνια κάτω από το νέο ρώσο προστάτη.

Αυτή η πολιτική στόχο έχει το χτύπημα της βιομηχανίας που βρίσκεται δεμένη με την Ευρώπη, με κάθε τρόπο, από τις βόμβες της “17N” μέχρι το σμποτάζ και τις προβοκάτσιες.

Γι’ αυτό κανείς δεν μπορεί να δώσει την πάλη για την υπεράσπιση της βιομηχανίας αν δεν ανατρέψει ολόπλευρα την πολιτική των ρωσόδουλων δυνάμεων, αν δεν προτείνει μια άμεση πολιτική ειρήνης, δημοκρατίας και ανάπτυξης.

Μόνο έτσι μπορεί το νέο εργατικό κίνημα που γεννιέται σήμερα, μέσα από την ολόπλευρη πολιτική πάλη, να βγει μπροστά, να συσπειρώσει και να παίξει τον πιο αποφασιστικό ρόλο στις παραπέρα εξελίξεις.

Η ΟΑΚΚΕ με τον πιο ενωτικό και δημοκρατικό τρόπο θα δώσει όλες τις δυνάμεις της γι’ αυτό το νέο εργατικό κίνημα.

ΑΛΒΑΝΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 3

τικές δυνάμεις της Αλβανίας να αναλάβουν με τη ψήφο του αλβανικού λαού τη διακυβέρνηση της γειτονικής χώρας, προς το συμφέρον της ειρήνης, της σταθερότητας και της συνεργασίας στα Βαλκάνια”. Πρόκειται για μια ανακοίνωση ξετσίπωτης επέμβασης, που κανένα επίσημο πολιτικό κόμμα δεν κατάγγειλε.

Το ψευτοΚΚΕ έμεινε πίσω στην καταγγελία του Μπερίσα μόνο και μόνο για να μη δώσει στο σοβινισμό το έδαφος να ξεστρατίσει απ’ το μόνο “εθνικό μέτωπο”, δηλ. τον αντιτουρκισμό. Αλλά οι μεταμφιεσμένοι σε ευρωπαίους Κνίτες του ΣΥΝ ανέλαβαν το έργο να δουλίσουν δραστήρια, με επικεφαλής τον Αλ. Αλαβάνο, μέσα στο ευρωπαϊκό κοινοβούλιο στο επίπεδο της “αποκατάστασης της δημοκρατίας”.

Ο νέος ρόλος των Κνιτών του ΣΥΝ

Σε ένα πολύ ενδιαφέρον και αποκαλυπτικό άρθρο της Έφης Μαρίνου στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία της 12ης Μαΐου μαθαίνουμε για τις δραστηριότητες πρώην στελεχών του ΚΚεξ και του ΣΥΝ.

Το άρθρο παρουσιάζει τις... “επαγγελματικές” (πολιτικές στο βάθος) δραστηριότητες με, τι άλλο, τις χώρες του “Ορθόδοξου Τόξου” των Δρακάκη, Καραγκουλέ, Μέμα, Ρόγλα και άλλων.

Με την “πτώση” του τείχους και τη διάσπαση του ΚΚεξ με το ΣΥΝ αυτά τα πρωτοκλασάτα στελέχη του σοσιαλισμού βρέθηκαν να διευθύνουν μεγάλες εταιρείες που κάνουν επένδυση και μελέτες!! στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης και της Ρωσίας.

Φαίνεται εκ πρώτης όψεως για “κομμουνιστές” που πήραν τον καπιταλιστικό δρόμο, άλλωστε έτσι τους αντιμετωπίζει το άρθρο της Ε. Μαρίνου “Το οδοιπορικό από το σφυροδρέπανο στο φάιλοφαξ”. Όμως εδώ έχουμε να κάνουμε με κάτι πολύ πιο σημαντικό από την απλή επαγγελματική ενασχόληση.

Έχουμε να κάνουμε με στελέχη ηγετικά του σοσιαλισμού, με πολύ στενούς και μακροχρόνιους δεσμούς με την κομματική και κρατική ηγεσία του ανατολικού μπλοκ, που δημιούργησαν και στήριξαν τις εταιρείες και τις επενδύσεις σ’ αυτούς ακριβώς τους δεσμούς και τις σχέσεις με το παλιό καθεστώς.

Διαβάζουμε: «Ο άνθρωπος που στήριξε το Δημήτρη Καραγκουλέ στα πρώτα του επιχειρηματικά βήματα στη Βουλγαρία ήταν ο πρώην οικονομικός σύμβουλος του Ζίβκοφ και σημερινός πρύτανης στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο της Σόφιας...»

Βρεθήκαμε ξαφνικά ανεπάγγελτοι σ’ αυτή την ηλικία. Ο καθένας κοίταξε, μέσα από κάποιες γνωριμίες που είχε, να δει τι θα κάνει. Πάρα πολλοί έγιναν ασφαλιστές... Κάποιοι ξαναβρήκαν την επαφή τους με παλιούς γνωστούς στις χώρες των Βαλκανίων. Στα πράγματα βρίσκονται οι ίδιοι άνθρωποι του παλιού κομμουνιστικού καθεστώτος...»

Και συνεχίζει ο Καραγκουλέ: «Θυμάμαι την πρώτη μου συνάντηση με ένα σημαντικό βούλγαρο φαρμακοβιομήχανο, ο οποίος είχε διατελέσει επί χρόνια υπουργός και μέλος της ΚΕ του ΚΚ. Ήταν κλειστός σα σφίγγα και έλεγε χαρακτηριστικά ότι η βιομηχανία φαρμάκων στην Ελλάδα έχει καταστραφεί. Συζητούσε συνεργασία με Γερμανούς ή Σκανδιναβούς, σε καμία όμως περίπτωση με Έλληνες. Όταν κάποιος του εξηγήσει ότι υπήρξα για χρόνια μέλος του ΠΓ του ΚΚΕ, η στάση του απέναντι μου άλλαξε ριζικά. Το κομματικό μου παρελθόν έπαιξε έναν πολύ σημαντικό ρόλο στην επαγγελματική δράση σ’ αυτές τις χώρες. Τώρα έχουν επανέλθει πολλοί από τους πρώην κομμουνιστές στην εξουσία, με τους οποίους έχω πολύ καλή συνεργασία...»

Σιγά-σιγά η εταιρεία του Δημήτρη Καραγκουλέ δημιούργη-

σε ένα ολόκληρο δίκτυο υποκαταστημάτων σε όλες τις βαλκανικές πρωτεύουσες, όπου εξειδικευμένα στελέχη της αναλύουν την αγορά, εντοπίζουν ευκαιρίες και δημιουργούν την υποδομή για την υποδοχή και εξυπηρέτηση των ελλήνων επιχειρηματιών...»

Βέβαια, το ερώτημα που γεννιέται σε κάποιον που διαβάζει αυτά τα αποσπάσματα είναι ότι δεν είναι δυνατόν μετά την “πτώση” του σοσιαλισμού σ’ αυτές τις χώρες να δένουν και να λύνουν άνθρωποι που λογικά θα έπρεπε να θεωρούνται οι Νο 1 εχθροί του.

Όμως οι κνίτες μας δεν κάνουν καμία προσπάθεια να κρύψουν ακριβώς αυτή τη σχέση και επιρροή. Άλλωστε η μεταμόρφωσή τους σε άπληστους καπιταλιστές είναι στα πλαίσια του ίδιου ρόλου που παίζει ο Γέλτσιν και ο Γκορμπατσόφ.

Και εξαιτίας αυτών των δεσμών είναι οι πιο κατάλληλοι άνθρωποι, οι μεσολαβητές και μεσάζοντες που θα φέρουν την ελληνική αστική τάξη σε επαφή με βαθιούς δεσμούς σύνδεσης και, τελικά, εξάρτησης με τη Ρωσία και τις άλλες ανατολικές χώρες. Αυτή είναι η νέα δουλειά που εμπιστεύθηκε η Ρωσία στους Δραγασάκη - Καραγκουλέ και Σία: Από σκέτοι πολιτικοί γίνονται πολιτικοοικονομικοί πλασιέ της Ρωσίας. Και οι δύο βεβαίως δεν κρύβουν πόσο συνειδητά παίζουν και φροντίζουν αυτό το νέο τους ρόλο:

«Παρά την πετυχημένη επαγγελματική του καριέρα, ο Δημήτρης Καραγκουλέ ξεκαθαρίζει ότι δε θέλει να αποτραβηχτεί από την πολιτική. Πιστεύει ότι μέσα από την επιχειρηματική του δράση στα Βαλκάνια δραματίζει έναν πολιτικό ρόλο, εφόσον βρίσκεται σε συνεχή επαφή με τις ηγεσίες όλων των πολιτικών δυνάμεων των χωρών της Βαλκανικής όχι μόνο για λόγους επαγγελματικούς. Συνεργάζομαι με τον αντιπρόεδρο μιας κυβέρνησης μεγάλης βιομηχανικής βαλκανικής χώρας - εμπορευόμαστε μαζί με την Άμστελ - οι κουβέντες όμως που κάνουμε είναι κυρίως για την πολιτική και την αριστερά». Και πιο κάτω: «Πιστεύω ότι θα μπορούσα να παίξω πολιτικό ρόλο σε μια σχέση της Ελλάδας με τη Βαλκανική», ρόλος ο οποίος -απ’ ό,τι φαίνεται- αποδίδει και μάλιστα πολύ καλά.

«Πέρσι, η BCI (Balcan Consulting & Investments), έκλεισε συμβόλαια της τάξεως των 290 εκατομμυρίων και φέτος τα νούμερα έχουν τριπλασιαστεί! Οι δουλειές πηγαίνουν τόσο καλά, που ο Δημήτρης Καραγκουλέ βρέθηκε μπροστά σε μεγάλες προοπτικές ανάπτυξης, πράγμα που τον ανάγκασε τελευταία να συνάψει επιχειρηματικές “συμμαχίες” και συνενώσεις με άλλους μεγάλους μετόχους, όπως με την παλιά μεγάλη εταιρεία Ινφογκρούπ. Η επόμενη επιχειρηματική διεξόδου τον φέρνει στην Κύπρο, την Αίγυ-

συνέχεια στη σελ. 6

ΒΟΣΝΙΑ ΤΟ ΣΕΡΒΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟΥ

Η δήμενη σύγκρουση που ξέσπασε στη σερβοβοσνιακή ηγεσία ανάμεσα σε διαλλακτικούς και αδιάλλακτους, με αφορμή την "αποκαθίωση" του "πρωθυπουργού" Ράικο Κάσαγκιτς απ' το σφαγέα Κάρατζιτς, στα μέσα του Μάη, έχει σα στόχο να ανατρέψει τη συμφωνία του Ντέιτον απ' τα δεξιά. Η συγκεκριμένη συμφωνία ορίζει ότι το Σεπτέμβρη θα διεξαχθούν εκλογές στη διαμελισμένη χώρα μόνο μετά την αποκατάσταση δύο προϋποθέσεων: α) την ελεύθερη διακίνηση των προσφύγων στα σπίτια τους και β) την καθαίρεση των Κάρατζιτς-Μλάντιτς από κάθε πολιτικό αξίωμα με προσαγωγή τους στο Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο σαν εγκληματίους πολέμου.

Πρόκειται για δύο προοδευτικές πλευρές που μπήκαν αναγκαία για να βάλουν την υπογραφή τους οι Βόσνιοι. Αν εφαρμοστούν η σέρβικη εισβολή και η εθνική εκκαθάριση, θα δεχτούν ένα μεγάλο πλήγμα.

Η επιστροφή των Βόσνιων προσφύγων στα κατεχόμενα απ' τους Σέρβους εδάφη ακυρώνει την εθνική εκκαθάριση και αχρηστεύει κάθε σφαίρα, κάθε βόμβα που έριξαν οι σέρβοι για να διαμελίσουν τη Βοσνία, επί τέσσερα χρόνια. Το έκτρωμα που αποκαλείται "Σέρβικη Δημοκρατία της Βοσνίας" χάνει κάθε λόγο ύπαρξης και η πολυεθνική χώρα θα χτίζεται βήμα-βήμα, καθώς οι μάζες των προσφύγων θα παραβιάζουν τη γραμμή του διαμελισμού για να επιστρέψουν στη Σρεμπρένιτσα, τη Ζέπα και σ' όλα τα εθνικά εκκαθαρισμένα από τους Σέρβους εδάφη.

Αυτό ο σέρβικος φασισμός δεν μπορεί να το δεχτεί ποτέ. Γι' αυτό προτίμησε να μεταφέρει όλο το σέρβικο πληθυσμό του Σεράγεβο στις κατεχόμενες από τους σερβοφασίστες περιοχές όταν η πόλη πέρασε στα χέρια της βοσνιοκροατικής ομοσπονδίας. Η εθνική καθαρότητα είναι η αρχή, τα ιερά και τα όσια της Μεγάλης Σερβίας.

Ο Κάσαγκιτς ήταν ένα πρόσωπο που εκπροσωπούσε μια τακτική των σέρβων αντιδραστικών στην αναγκαία περίοδο που τα πράγματα έπρεπε να μαλακώσουν ώστε να κατοχυρωθεί το Ντέιτον, να διαμελιστεί η Βοσνία και να διατηρηθούν σχετικά καλές σχέσεις με τη Δύση.

Όταν όμως οι εξελίξεις έφτασαν σ' ένα κρίσιμο σημείο, ιδιαίτερα μετά την προσπάθεια των Βόσνιων προσφύγων στις 29 Απρίλη να επισκεφτούν τους τάφους των συγγενών τους κοντά στο κατεχόμενο Ντομπόι, αυτό κατέληξε στη δολοφονία δύο και τον τραυματισμό δέκα ανθρώπων απ' τους σέρβους φασίστες, με την αμέριστη "συμπάρσταση" της νατοϊκής δύναμης. Τότε έπρεπε να αναλάβουν οι σκληροί για να καθαρίσουν με τους Δυτικούς, δηλ. ο Κάρατζιτς, που πάντα ήταν η αληθινή εξουσία πίσω από τον Κάσαγκιτς. Ποτέ άλλωστε ο τελευταίος δεν εξέφρασε αντίθετη πολιτική γραμμή με την κυρίαρχη

φασιστική. Οι πυλώνες στις οποίες στηρίζεται το ψευδοκράτος του εγκλήματος και της εθνικής εκκαθάρισης είναι ο στρατός, η αστυνομία και το νέο χιτλερικό Σέρβικο Δημοκρατικό κόμμα. Αυτούς τους χώρους ελέγχει απόλυτα και χωρίς αμφισβήτηση ο Κάρατζιτς και ο Μλάντιτς. Ολόκληρη η πολιτική και στρατιωτική ηγεσία των σερβοβόσνιων έχει συνδράμει με όλες τις δυνάμεις στη σφαγή των Βόσνιων και Κροατών για τη δημιουργία της Μεγάλης Σερβίας.

Η Δύση, βέβαια, θύμωσε λιγάκι παραπάνω με αυτή την απότομη αλλαγή μόνο για να υποχωρήσει και να φτάσει σε συμφωνία με τους σέρβους φασίστες και το Μιλόσεβιτς ώστε να μείνει ο Κάρατζιτς στο παρασκήνιο και να προχωρήσουν οι εκλογές.

Η συμφωνία κλείστηκε στο Βελιγράδι, στις 22 Μάη, σε συνάντηση του Μιλόσεβιτς με τον επιτετραμμένο για την ανασυγκρότηση της Βοσνίας εκ μέρους της Ευρώπης Καρλ Μπλιντ και τον Τζον Κόρνμπλουμ, αμερικανό απεσταλμένο του ρωσόφιλου Κλίντον και υπεύθυνο για ευρωπαϊκές υποθέσεις.

Γυρίζοντας στην Ουάσιγκτον ο κ. Κόρνμπλουμ θα δηλώσει: «Πρόκειται να γίνουν οι εκλογές, υπό την προϋπόθεση ότι όλα θα βρίσκονται σε τάξη, όπως νομίζω ότι θα βρίσκονται. Δε θα εξαρτησούμε τις εκλογές από το αν ο Κάρατζιτς είναι εκεί ή όχι» (Herald Tribune, 27 Μάη).

Αυτή η υποχώρηση στέκεται στο έδαφος της μεγάλης παραχώρησης να δοθεί η μισή Βοσνία στο σέρβικο φασισμό και να αθωωθεί πολιτικά. Είναι μια νίκη που οφείλεται στην προστασία των Σέρβων από το ρώσικο σοσιαλμπεριαλισμό. Ποια αντίσταση, λοιπόν, μπορούν να προβάλουν η παχύδερμη Ευρώπη και οι αμερικάνοι μπεριαλιστές κάτω από την αρχηγία του ρωσόφιλου Κλίντον, όταν δικαίωσαν πολιτικά το βαλκανικό χιτλερισμό;

Θα πρέπει εδώ να ξεκαθαρίσουμε κάτι. Στις 17 Μάη το ρώσικο υπουργείο Εξωτερικών εξέδωσε την παρακάτω ανακοίνωση για την απόλυση του Κάσαγκιτς: «Η προσπάθεια εξόντωσης του πρωθυπουργού της Δημοκρατίας της Σερβίας μπορεί να έχει μόνο αρνητική επίδραση στη ειρηνευτική διαδικασία στη Βοσνία και να αποσταθεροποιήσει την κατάσταση. Μία αποσταθεροποίηση στην περιοχή θα φέρει βαριές και μη αντιστρέψιμες συνέπειες για τους

Σέρβους» (Herald Tribune, 18-19 Μάη).

Η ανακοίνωση αυτή δεν είναι άσχετη μ' αυτό που είπε ο Κάρατζιτς, δηλ. "με πίεσαν οι βουλευτές να διώξω τον Κάσαγκιτς". Φαίνεται ότι η κίνηση Κάρατζιτς έδωσε αέρα στο μεγαλοσέρβικο σοβινισμό, που θέλει όλη τη Βοσνία δικιά του, να προχωρήσει λίγο ακόμα παραπέρα. Έτσι, η Ρωσία αναγκάστηκε να τον συνετίσει με μια συμβουλή που λέει "παίξε φρόνιμα, να μη χάσετε αυτά που έχετε".

Ο ίδιος ο Κάρατζιτς είναι στενός φίλος της Ρωσίας, κι αυτό αποδεικνύεται από τη στήριξη που του παρέχουν οι "κνίτες" της Σερβίας, δηλ. το Νέο "κομμουνιστικό" κίνημα για τη Γιουγκοσλαβία (ΝΚΚΓ), που πήρε μέρος στο πρόσφατο 15ο συνέδριο του ψευτοΚΚΕ, ενώ θεωρεί αδελφά του κόμματα αυτά της Νίνα Αντρέγεβνα, του Αντίλοφ και του Ζιουγκάνοφ στη Ρωσία. Το ΝΚΚΓ λοιπόν υποστηρίζει τον Κάρατζιτς στο βαθμό που συγκρούεται με τον μπεριαλισμό, ενώ θεωρεί το Μιλόσεβιτς σέρβο πατριώτη, ασυνεπή αντιμπεριαλιστή (εφημερίδα Νέα Προοπτική, Σεπτέμβρης '95).

Η βοσνιακή ηγεσία με τους Ιζετιμπέκοβιτς και Γκάνιτς απέναντι στην υποχώρηση των Δυτικών δήλωσαν ότι δε θα πάρουν μέρος σε εκλογές που θα νομιμοποιήσουν την εθνική εκκαθάριση και το διαμελισμό της χώρας, μια και η σέρβικη εξουσία που θα εκλεγεί στα κατεχόμενα εδάφη της Βοσνίας (αφού οι Βόσνιοι που έμειναν εκεί δε θα μπορούν να πάνε να ψηφίσουν) θα είναι αποτέλεσμα της χιτλερικής βίας. Αυτή είναι μια σωστή στάση. Οι Βόσνιοι πρέπει να εκμεταλλευτούν όλες τις θετικές πλευρές της συμφωνίας του Ντέιτον και ν' απαιτήσουν την εφαρμογή τους μόνο και μόνο για ν' αποκαλύψουν το σέρβικο φασισμό, το ρώσο προστατή του και τη δυτική υποχωρητικότητα, ώστε όταν διαμορφώσουν τους υλικούς συσχετισμούς ν' ανατρέψουν απ' τα αριστερά το διαμελισμό του Ντέιτον. Υλικοί συσχετισμοί σημαίνει εξοπλισμός του βοσνιακού στρατού με βαριά όπλα, ανόρθωση της χώρας, αποθήκευση σιτηρών και τροφίμων, κατασκευή καταφυγίων για τον άμαχο πληθυσμό.

Το δίκιο έχει ακόμα πολύ δρόμο μπροστά του. Άλλωστε η Βοσνία έχει μια πολύτιμη εφεδρεία, τη συμπάρσταση της παγκόσμιας κοινής γνώμης.

Ισραήλ Αποστολή εξετελέσθη

Στόχος εβλήθη. Αποστολή εξετελέσθη. Οι σιονιστές ξανάρθαν στην εξουσία. Ο αραβικός κόσμος, και πρώτα-πρώτα οι Παλαιστίνιοι, θα ξανασέρνεται πίσω από τη Συρία και το Ιράν. Αυτό ακριβώς ήθελε ο πάτριων των τελευταίων, η Ρωσία, όταν έστειλε τα α-

ποσπάσματα των Ισλαμοφασιστών της Χαμάς και της Χεζμπολάχ να ανατινάξουν κατά δεκάδες τους ισραηλινούς αμάχους και την παλαιστινιοισραηλινή προσέγγιση. Έτσι έπεσε το Εργατικό κόμμα από την εξουσία και νίκησε η γραμμή του πολέμου.

Ορθόδοξο κρατικό πανεπιστήμιο

Στις 23/5 στην Πολυτεχνειούπολη έγινε τελετή αγιασμού για την κατασκευή ενός παρεκκλησιού στο χώρο. Στην τελετή έδωσαν τις ευλογίες τους οι παπάδες και ο γνωστός ρωσόφιλος πρύτανης Μαρκάτος. Αντίθετοι όμως ήταν είκοσιτριάντα φοιτητές της Αρχιτεκτονικής Σχολής, που υποδέχθηκαν την ορθόδοξη ομίγυρη με γιαούρτια και αυγά φωνάζοντας συνθήματα όπως «έξω οι παπάδες» και διαμαρτυρόμενοι για την «καταπάτηση της ελεύθερης διακίνησης ιδεών στο πανεπιστήμιο». Το παρεκκλησί, του οποίου ο θεμέλιος λίθος μπήκε τελικά την ίδια μέρα, θα φτιαχτεί στην έκταση της Πολυτεχνειούπολης Ζωγράφου και θα ονομάζεται «Τρεις Ιεράρχες». Την είδηση διαβάζουμε στον Ελεύθερο Τύπο στις 24/5.

Η κατασκευή ορθόδοξων λατρευτικών χώρων μέσα σε πανεπιστημιακές και πολυτεχνικές σχολές αποτελεί την έκφραση του πιο μαύρου μεσαίωνα. Είναι μια επιχείρηση να προσδοθεί ορθόδοξος χαρακτήρας και στην ανώτατη εκπαίδευση, ένα παραπέρα βήμα στο σκοτάδι μετά την πρωινή προσευχή στο δημοτικό και τη μέση εκπαίδευση. Λίγο πριν τη χαραυγή του 2000 η χώρα μας, κάτω από την εξουσία του ρωσόφιλου σοσιαλιστικού μπλοκ, βυθίζεται όλο και περισσότερο στην καθυστέρηση.

Να πώς αποδεικνύεται ο βαθύτερος χαρακτήρας του κνίτικου συνθήματος «όχι στην ιδιωτικοποίηση», «περισσότερο κράτος στην παιδεία». Να πώς εφαρμόζεται έμπρακτα αυτή η βαθιά αντιδραστική

γραμμή: Με την κατάργηση και της σχετικής ανεξαρτησίας από το κράτος της ανώτατης εκπαίδευσης, με την ενίσχυση της "ορθόδοξης" αντιουρική προπαγάνδα και την επιχείρηση της υποταγής όλου του φοιτητικού κινήματος στη ρωσόδοξη πολιτική του "ορθόδοξου τόξου". Αυτά τα πανεπιστήμια και αυτά τα πολυτεχνεία θέλουν οι κνίτες.

Είναι χαρακτηριστική εδώ η παρουσία του σκοτεινού Μαρκάτου, που ρίχνει κάθε προοδευτικό προσώπιο. Αν ο Μαρκάτος ανησυχεί για τον τρόπο που θα ικανοποιηθούν οι φοιτητές τις λατρευτικές τους ανάγκες, θα έπρεπε δίπλα στο παρεκκλησί να κατασκευάσει κι ένα τζαμί. Βέβαια, δεν είδαμε κανέναν κνίτη να κατεβαίνει στο πεζοδρόμιο για να διαμαρτυρηθεί και κανένα πανό δεν αναρτήθηκε ενάντια στη φασιστική αυτή πράξη.

Οι φοιτητές δεν μπορούν να επιτρέψουν οι σχολές να γίνουν άντρο των παπάδων και κάθε αντιδραστικού που θέλει να υποτάξει και να διαφθείρει την πιο υγιή αυτή τάξη της ελληνικής κοινωνίας, που κάθε χρόνο εκφράζει με το πλειοψηφικό ρεύμα της αποχής την αντίδρασή της στο σοσιαλφασισμό και το σοβινισμό. Κανένας δεν μπορεί να απαγορεύσει στους φοιτητές την ελεύθερη θρησκευτική, αλλά και ιδεολογική και πολιτική έκφραση. Είναι καθήκον της πολιτικής δημοκρατίας και της προοδευτικής διανοήσης να τους φράξει το δρόμο και να παλέψει για τον πλήρη διαχωρισμό θρησκείας-κράτους, θρησκείας-εκπαίδευσης.

Ο νέος ρόλος των Κριτών του ΣΥΝ

συνέχεια από τη σελ. 5

πτο και στην Ιορδανία. Πελάτες του είναι μεγάλες ελληνικές επιχειρήσεις, όπως η ΑΓΕΤ, ο Στασινόπουλος, ο Ευθυμιάδης, ο Μαμιδάκης και άλλοι. Αυτή τη στιγμή "τρέχει" μια επένδυση που κάνει στη Θράκη, 7 δισεκατομμυρίων».

Και βέβαια ο νέος ρόλος χρειάζεται και νέα "ήθη" από αυτούς που τους παίζουν, και μάλιστα πιο καλά. Έτσι οι κνίτες μας γίνονται "κριτικοί" απέναντι στο κόμμα, την ιστορία και τον εαυτό τους !!!

Λέει ο Μειμάρογλου: «...Όταν έγινε το Τσερνομπίλ είχαμε στείλει 800 τουρίστες για εκδρομή του Πάσχα στο Κίεβο. Μόνο όταν επέστρεψαν οι άνθρωποι κατάλαβαν πού πήγαν, τι έγιναν εκεί πέρα, τι τους συνέβη. Κι όμως, θυμάμαι με τι ενθουσιασμό προσπαθούσαμε να αποδείξουμε ότι δεν υπήρχε Τσερνομπίλ, ότι η ιστορία ήταν παραμύθι. Μια ομάδα νεολαίων που βγήκε από το αεροδρόμιο πρώτη σε εξάδες σνομπάριζε τις φήμες για το πυρηνικό ατύχημα φωνάζοντας: "Προσοχή, προσοχή, Κνίτες ραδιενεργοί". Τώρα, 10 χρόνια μετά, τι λέμε;»

Τι θρασύτητα, τι υποκρισία!! Ψεύτη Μειμάρογλου, αφού κατάλαβες το λάθος σου, γιατί δε βγήκες ποτέ να καταγγείλεις το κόμμα σου; Τι έκανε η συνειδησή σου τους 800

τουρίστες, τα χιλιάδες θύματα σε όλον τον κόσμο και στη δική σου χώρα; Αφού κατάλαβες το λάθος σου, γιατί συνεχίζεις να συνεργάζεσαι με τα ίδια κέντρα εξουσίας; Γιατί πιστεύεις στην ίδια πολιτική και ιδεολογία. Δε μετάνιωσες για τίποτα και δεν το κρύβεις. Δηλώνει ότι δεν «αναλαμβάνει δουλειές που μπορεί να βάλουν σε δίλημμα τις πολιτικές του απόψεις. Αν του ανατεθεί μια μελέτη για την ιδιωτικοποίηση της Εθνικής Τράπεζας, δε θα την αναλάβει, λέει, γιατί δεν πιστεύει σ' αυτή την πολιτική. Θα απορρίψει επίσης μια μελέτη που θα αφορά τη διείσδυση στα Βαλκάνια, θεωρώντας την ανοησία. Αν του ζητηθεί όμως να μελετήσει τον εκσυγχρονισμό μιας δημόσιας επιχείρησης, θα την αναλάβει με κέφι. "Ο τομέας των μελετών δε σε κάνει πλούσιο. Σου προσφέρει ένα εισόδημα και τη συσσώρευση γνώσεων. Νιώθω ικανοποιημένος που μέσα από τις μελέτες που έχω κάνει μπορώ να ξέρω σε ποιο σημείο βρίσκεται η υπόθεση του αγωγού πετρελαίου και πώς ακριβώς εξελίσσεται η κατάσταση στη Σερβία. Στο κάτω-κάτω τα ίδια έκανα και στο ΚΚΕ τζάμπα»».

Αντιδυτικισμός και σοσιαλφασισμός σε όλο τους το μεγαλείο.

